

ပြာသာဒ်
ပြန်ပေး

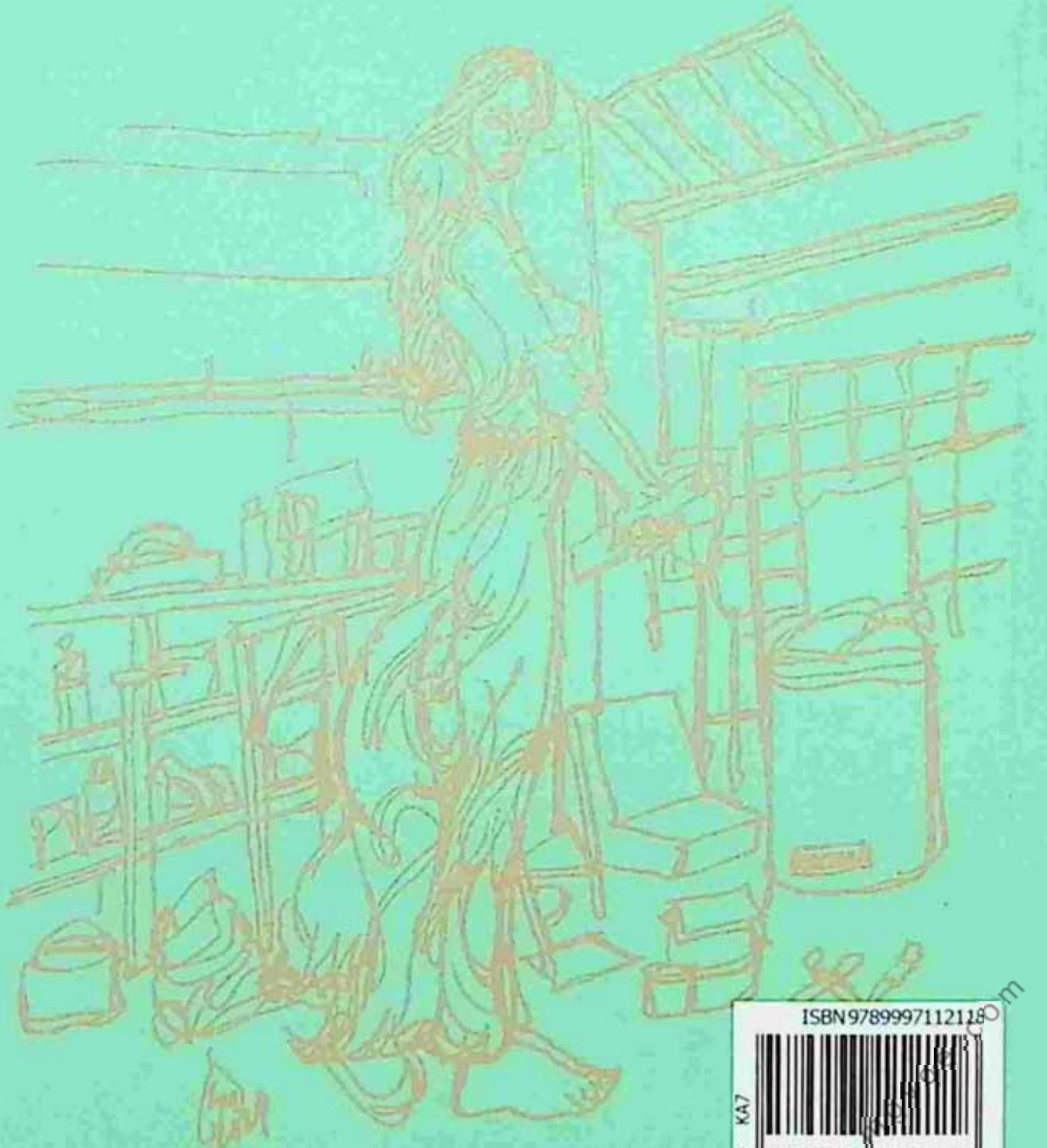
This Proud Heart
Pearl S. Buck

တတိယအကြိမ်

mgyc.com

မိမိ
အိမ်

This Proud Heart
Pearl S. Buck

ISBN 9789997112118

KA7

9 789997 112118

2,500.00KS

ဤဟန်၊ ကြည်အေး

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်

စာမျက်နှာ ၁၇၃ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မဇိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

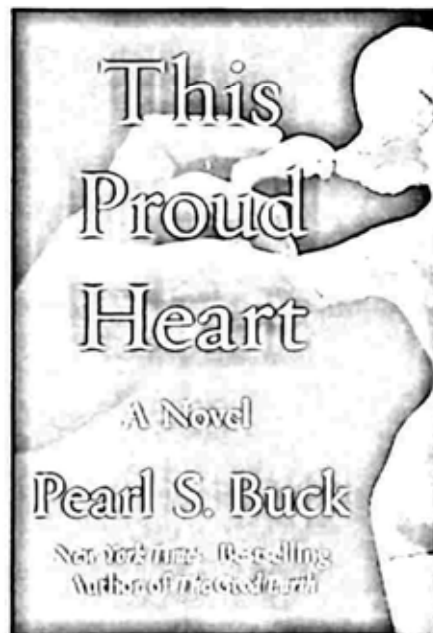
၂၀၁၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

ရောင်းစျေး ၂၅၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကျမာန
ကြည်အေး
မြန်မာပြန်

တစ်ယောအကြိမ်၊ ၂၀၁၉

mgyc.com

mgyc.com

“စုဇန်ဂေးလော့ တစ်ယောက်တော့ လက်ထပ်တော့မယ်” ဟူသော စကားလုံးများကို အသံတစ်သံက ပြောဆိုနေသည့်ပမာ ပီသစွာ ကြားနေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ သစ်ပင်များကလည်း ယင်းသို့ ပြောဆိုနေသည့်ပမာပင် ကြားရသည်။ သူမနှင့် မှာက်တို့ ရပ်နေသော “လူလေလွင့်သစ်တော” တွင်းရှိ မနီးမဝေးမှ ငှက်ကလေးလည်း ထင်းရှူးပင်ပေါ်မှ ယင်းသို့ပင် ပြောဆိုနေသည့်ပမာ ကြားရသည်။ အားလုံးသော အရာဝတ္ထုများက ပြောဆိုနေသည့်ပမာပင်။ စောစီးသော နွေဦး၏ ပုရစ်ငယ်ကလေးပင် ယင်းသို့ စူးရှစွာ တွန်လျက် ရှိသည်။ ထို့နောက်ကား မှာက်၏ ရိုးသား လေးပင်သော ကျိုးနွံစွာ မေးမြန်းနေသံကို ကြားရသည်။

“စုဇန် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်နိုင်မလားကွယ်”

စင်စစ် ထိုအခြင်းအရာမှာ မှာက်၏ စိမ့်လာခဲ့မှု တစ်ခုပင်ဖြစ်ကြောင်း သူမ ကောင်းစွာ သိခဲ့လေသည်။ မှာက်ကို အနီးအနားရှိ ယာတစ်ခင်းမှ ရှက်ကြောက်တတ်သော ထွားကျိုင်းသည့် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် အနေဖြင့် သိကျွမ်းခဲ့ရလေသည်။ သူငယ်သည် ပဉ္စမဆင့်သို့ လမ်းလျှောက်ပြီး ကျောင်းတက်လေ့ရှိသည်။ ငယ်ငယ်ကစ၍ သိကျွမ်းခဲ့ရသူထံ၌ အံ့အားသင့်စရာဟူ၍ မရှိနိုင်ချေ။ ကျောင်း၏ကျေးဇူးဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည်

အချင်းချင်း အဖော်ပြုခဲ့မိလေသည်။ သူမက အစဉ် ရွှင်လန်းသော ကလေးမ။ သူက သူမကို ငေးလျက်ရှိသော ပရိသတ်အစွန်က ထွားကျိုင်း၍ အစဉ် ရှက်ကြောက်သော သူငယ်ကလေး။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ သူမအပေါ်၌သာ ရှိသည်ကို ပထမဆုံးနေ့မှစ၍ သိခဲ့လေသည်။

“ကိုယ်လည်း လက်ထပ်ချင်နေတာပါ” ဟု သူမသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ နောက်ပစ်၍ ပြောလေသည်။ “ပြီးတော့ မင်းကိုပဲ လက်ထပ် မယ်လေ...” သူက တုန်သွားလေ၏။ သူ၏ ကြီးမားသော လက်များသည် သူမ၏ပခုံးပေါ်မှာ တုန်နေကြသည်ကို ခံစားမိလေသည်။ ကိစ္စတစ်ရပ် ပြီးဆုံး လေပြီ။ သူမသည် လက်ထပ်ရပေတော့မည်။ သူမအဖို့ ပြုလုပ်စရာ ကိစ္စများ အများကြီး ရှိသည့်အနက် လက်ထပ်ခြင်းကို ပထမဆုံး လုပ်ချင်သည်။ ယခု ကား မှာက်သည် သူမအား ဆွဲယူလျက် ရှိလေသည်။ သူမနှင့် မကျွမ်းသေး သော ထောင့်ကျမာကျောသော သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်၏ အလေးချိန်သည် ဖိလျက် ကျလာသည်ကို ခံစားရသည်။ သူမသည် သေးကွေးသူ မဟုတ်ချေ။ အခြား မိန်းကလေးများလောက်တောင်မှ မသေးသွယ်ချေ။ သို့သော် သူနှင့် ကျတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေးငယ်လှသလို ထင်မိသည်။ ထိုထူးဆန်းသော အတွေ့၌ ပျော်မွေ့မိသည်။ သို့သော် ထိုအတွေ့သည် မှာက်က သူမအား ချစ်ကြိုက်စိတ်ဖြင့် လေးနက်စွာ နမ်းရှုပ်နေသည့်ကြားကပင် သူမအား သွက်သွက်ခါအောင် မလှုပ်ယမ်းနိုင်ချေ။

“ကိုယ်လေ... ပထမဆုံးနေ့ ပဉ္စမဆင့် ကတည်းက မင်းနဲ့ခုလို တွေ့ ချင်တယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

“နမ်းတမ်းကစားရင်တော့ ကိုယ့်ကို မင်းရွေးလည်း ရွေးဖူးပေါင်” ဟု သူမက ရယ်ပြုံးပြော၏။

“နမ်းတမ်း ကစားတာတွေကို မုန်းတယ်၊ နမ်းတာကို အဖိုးထားစေချင် တယ်” ဟု သူက ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။ သူမကို ဆိတ်ငြိမ်စွာ နီးနီးကပ်ကပ် ကိုင် ထားတုန်းပင် ရှိလေ၏။

“ကိုယ် သိပါတယ်” ဟု သူမက တီးတိုးစွာ ပြောသည်။ သူတို့သည် ကြာရှည်စွာ တိတ်ဆိတ်လျက် နေ၏။ သူမသည် မှာက်ကို မှီလျက်ရှိ၏။ သူမ၏ ဂနာမငြိမ်ခြင်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ သူမ ဘာလုပ်ချင်သည် ဆိုတာများကို သိဖို့ရာမှာ အလွန် ခက်ခဲခဲ့ဖူးလေပြီ။ အင်္ဂလိပ်စာ အချိန်၌

တစ်ခါက ပါမောက္ခအိုကြီး ကင်ကော့က ပြောဖူး၏။ စုဇန်၊ နင် စာရေးမယ် ဆိုရင်လည်း ရေးနိုင်လိမ့်မယ်... တဲ့။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်အခါက သူမ၏ ဖခင်သည် နယူးယောက်မြို့သို့ ခေါ်သွားကာ ပြဇာတ် ကြည့်စေရာ သူမသည် ပြဇာတ်ထဲ ပါချင်စိတ်သာ ရှိခဲ့လေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာပင် သူမသည် တကယ်တမ်း မဖြစ်ရသော ဇာတ်ဆောင် သူကြီးပမာ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ထင်ကာ၊ ဇာတ်စင်ပေါ် တက်နေရသလို ထင်စားလျက် ရှိခဲ့လေ သည်။ ဘယ်လို လူစားမျိုးအဖြစ်သို့မဆို သူမ ရွေးချယ်လျှင် ဖြစ်နိုင်စွမ်းရှိ သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်၌ သူမ၏ လက်များ ရှိနေသေးသည်။ လက်များဖြင့် လုပ်ချင်သည်။ အလုပ် လုပ်ချင်သော သူမ၏ လက်များဖြင့် အရာဝတ္ထုများကို စမ်းသပ် ထိတွေ့မိသလို ရှိသည်။ ထိုအရာဝတ္ထုများမှာ ဖခင်က သင်ပေးခဲ့ သော ဂီတ ထက်တောင်မှ ပိုပြီး စမ်းသပ်တွေ့ထိ၍ ရသည်။ သူမသည် သူမ၏ လက်များကို ဘယ်နေရာမှာ သုံးရပါမည်ဟု မသိဘဲ ဂနာမငြိမ်ဘဲ ရှိလေသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုလျှင် သူမသည် အားလုံးကို ကြိုက်နှစ်သက် ကာ လုပ်ချင်လျက်ရှိ၏။ အားလုံးကို သူမ လိုချင်သည်။ ယင်းသို့လျှင် သူမ သည် လက်ထပ်ပြီး ကလေးများစွာကို မွေးမြူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြန်၏။

သူမသည် သူမ၏လက်များဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သော မေရီ၏ ဦးခေါင်းကို သတိရကာ အတွေးများစွာ အလယ်၌ တန့်သွားလေ၏။ လွန်ခဲ့သော အပတ် က ထိုဦးခေါင်းကို ပြုလုပ်စဉ်က သူမ၏ လက်များ ဘယ်လို နေသည်ကို သတိရ၏။ လက်များသည် သွက်လက်ပြီး ကျွမ်းကျင်လှလေသည်။ စုဇန် သည် ပျော်ရွှင်စွာ မေရီကို အော်၍ ပြောမိသည်။ “မေရီရေ... ကြည့်စမ်း၊ နင့်ခေါင်းရပြီ ဆရာ”

မေရီက လာကြည့်သည်ကို စုဇန် စောင့်မိသည်။ မေရီက အံ့ဩ တကြီးနှင့် “စုဇန်ရေ... သိပ် အံ့ဩစရာကြီးပါလားကွာ၊ ငါနဲ့ကို တစ်ပုံတည်း ပဲဟေ့” ဟုများ ပြောမလားဟု သူမ စောင့်နေစဉ် မေရီသည် သူမ၏ လက်များဖြင့် လှမ်းပြီး စိုစွတ်သော ရွံ့ရုပ်ကို ရွံ့ပုံမျှသာ ကျန်တော့အောင် ဆုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်သည်။

မေရီက “နင် ငါ့ကို ကြောက်စရာ ရုပ်ဆိုးကြီး လုပ်ပစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို မုန်းတာ” ဟု ပက်ပက်စက်စက် ပြောကာ ငိုယိုပြီး ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

စုနေလည်း စကား မပြောနိုင်အောင် အံ့အားသင့်ကာ ရွံ့ကို ကောက်ယူပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိ နယ်နေမိလေသည်။ သို့သော် သူမ၏ လက်များက ခံစားရခြင်းအားဖြင့် သူမ သိနေသည်မှာ မေရီ ကြိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ သူမ ပြုလုပ်ခဲ့သည့်ပုံမှာ မေရီပင် ဖြစ်သည် ဟူ၏။ ယခု စုနေသည် ပြန်၍သတိရလာကာ လက်ဖဝါးများ ပူလောင်လျက် ဖွင့်လိုက်ဆုပ်လိုက် ဖြစ်နေလေ၏။

“မာ့က်” ဟု သူမ ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကို မြင်ရအောင် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်၏။ “ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ပြီး ကိုယ်ပန်းပု ထုချင်တယ် ဆိုရင် ကြိုက်ပါ့မလား၊ ပန်းပုထုတာကို တို့နှစ်ယောက်ကြားထဲ ဝင်မရှုပ်စေ ပါဘူးကွယ်” ဟု ပြော၏။

“မင်း လုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့သာ ကိုယ် အလိုရှိတယ်” ဟု မာ့က်က ပြော၏။ သူ၏ ပျော့ပျောင်းကြည်လင်သော မျက်လုံးပြာများမှာ ရှက်ကြောက် သော သဏ္ဍာန်ကို ဆောင်လာ၏။

“ကိုယ်ဟာ မင်းနဲ့ မတန်လှပါဘူး စုရယ်၊ ကိုယ် သိပါတယ်၊ ကိုယ့် မိဘ ဆွေမျိုးတွေဆိုတာက သိပ်ပြီး မတော်လှဘူးလေ၊ ကိုယ်လည်း မတော် ပါဘူး၊ မင်းကတော့ တစ်မြို့လုံးမှာ အသွက်ဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

“အို... အလကား စတာပါ၊ ကိုယ်ကတော့ကော ဆင်းရဲတဲ့ ပါမောက္ခ တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးအပြင် ဘာများ ဖြစ်သေးလို့လဲ” ဟု သူမက ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းစွာ ပြောမိလေသည်။

သူမသည် အားလုံးကို တစ်ပြိုင်နက် စတင် ပြုလုပ်ချင်စိတ် ပေါ် ပေါက်လာ၏။ သူမသည် စူးရှသွက်လက်စွာ သူ့ကို နမ်းပြန်၏။ နောက် ရယ်လိုက်ကာ သူ့လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ပြေးရအောင်” ဟု သူမက ပြောပြီး သူတို့နှစ်ယောက်သည် သစ်တောကို ဖြတ်ကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြေးကြလေသည်။

ပျံလွှားနေသော ခြေများ၏ ပျော်ရွှင်သော သီချင်းသံအလိုက်အတိုင်း “ငါ လက်ထပ်တော့မယ်၊ ငါ လက်ထပ်တော့မယ်” ဟု သူမ တွေး၏။

မိခင်ဖြစ်သူ မစွမ်းဂေးလော့က “စုနေ... ညည်းကို ဒီလောက်ငယ်ငယ် ကလေးနဲ့ လက်ထပ်စေချင်ဘူး၊ ညည်း လက်ထပ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ညည်းဟာ အတုပ်အနှောင် ခံလိုက်ရတော့တာပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

“ကျွန်မတော့ လက်ထပ်ချင်တယ်” ဟု စုဇန်က ပြော၏။

သူမ၏ အမေက ဘာမျှ မပြောတော့ချေ။ သူတို့သည် စက်ချုပ်ခန်း ထဲ၌ သူမ၏ ပွဲထိုင် အဝတ်အစားအတွက် ညှပ်ကာ သီကာ ရှိကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လေ၏။ မနက်စာ စားပြီး၍ ပန်းကန် ခွက် ယောက်များ ဆေးပြီးတိုင်း သူတို့သည် နှစ်ယောက်တည်း ရှိမြဲဖြစ်လေသည်။ စုဇန်သည် တစ်ချိန်လုံးပင် သူမ အမေက ပြောစရာစကား ရှိနေသည်ကို သိနှင့်လေသည်။ ထိုစကားသည် သွယ်ဝိုက်၍ ဘေးချော်သော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်လိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏ အမေသည် အိမ်ရာ ထောင်သည့် အကြောင်းကို ပြောရမှာ ရှက်ကြောက်တတ်သောကြောင့် ပေတည်း။

လွန်ခဲ့သောနှစ် တစ်ချိန်၌လည်း မှာက်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် သူမ ထံ လာလည်သည့်အခါ သူမ အမေသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောဖို့ရာ ကြိုးစားခဲ့ ဖူး၏။ စုဇန်ကမူ ညဉ့်အလယ်တွင် သူမကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်သော အောင်မြင်ရွှင်လန်းစိတ်နှင့် မျက်နှာများ နိမြန်းကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ သည်။ အမေဖြစ်သူက သိုးမွေး ဂါဝန်ညိုကြီးဝတ်ကာ မနက်ဖြန် ဆံတွန့်များ အတွက် ယနေ့ ကျစ်လိမ်ထားသော ဆံပင်များနှင့် အခန်းထဲက စောင့်နေ သည်။

အမေက စိတ်ညစ်ခက်ပွေသော မျက်လုံးများနှင့် “စုဇန်၊ အမေ နည်းနည်း ပြောချင်တယ်” ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။

“ဘာလဲ အမေ” ဟု သူမက အမေဖြစ်သူကို တည့်တည့်မတ်မတ် ငေးစိုက်ကာ မေး၏။

“ညည်း အသက်အရွယ်မှာ အေ...” ဟုသာ ပြော၏။ စုဇန်ကမူ အမေ ဖြစ်သူ၏ ရှက်ကြောက်နေမှုကို ခံစားရကာ ပူရိန်းရိန်းဖြစ်ပြီး တစ်ချက် နှစ်ချက်မျှ နှလုံး ပြင်းပြင်းခုန်မိသည်။

“မှာက်အတွက် ပြောတာလား” ဟု သူမက တောင့်တောင့်ကြီး မေးသည်။

“လူပျို လူရွယ်ကလေးတိုင်းအတွက် ပြောတာ” ဟု အမေက ဆို သည်။

စုဇန်က မြန်ဆန်စွာ “စိတ်မပူပါနဲ့ အမေ၊ မှာက်နဲ့ ကျွန်မက

အကြောင်း သိချင်းပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဂရုစိုက်တတ်ပါတယ်”

“အေးလေ... အမေ ပြောချင်တာ နားလည်ရင် ပြီးတာပဲ” ဟု အမေက ပြောကာ သက်ပြင်းချကာလေသည်။

အမေသည် ပါးပြင်များ ရှက်သွေးကြွကာ စုဇန်အား စိတ်မရှင်းမလင်း နှင့် နမ်းရှုပ်လေ၏။ အမေသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသော် သူမအင်္ကျီမှ ခါးပတ်သည် တွဲလောင်းဆွဲကာ ပါသွားရာ တံခါးလည်းပိတ်၊ ခါးပတ်လည်း ညပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေ၏။

“အမယ်လေးတော်” ဟု အမေက အပြင်မှ အော်သည်။

“ပေး... ကျွန်မ လုပ်ပေးမယ်” ဟု ဆိုကာ စုဇန်က ဖြုတ်ပေးလိုက်ရသေးသည်။

ယခုမနက်မှ စုဇန်သည် ဆိုးညစ်သည့် စိတ်ကလေး တစ်ဝက်နှင့် ပြုံးနေမိလေသည်။ ညကဆိုလျှင် မှာကံနှင့်တောင် ရယ်နေခဲ့မိသေး၏။ “အမေကတော့ ကိုယ့်ကို စကားနည်းနည်း ပြောစရာ ရှိဦးမှာပဲ။ ကိုယ်က ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တကယ့်ကို စေ့စပ်လိုက်ကြပြီဆိုတာ ပြောပြရင်လေ” ဟု ပြောခဲ့၏။

“ကိုယ့်အကြောင်းလားကွာ” ဟု မှာကံက တည်ကြည်စွာ မေးခဲ့လေသည်။ “ကိုယ်တော့ မြင်ယောင်သေးတယ်၊ မင့်အဖေက မျက်ခုံးတွေ ပင့်ပြီး “ငါ့ သမီးကို ဘာကိစ္စ မင်းက လက်ထပ်မှာလဲ သူငယ်” လို့ မေးမှာကို ကိုယ်တော့ ဘာမှ ပြောတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကဗျာသင်တန်းမှာ ကိုယ် သိပ်ညံ့တာဆရာ၊ သိလား စု”

သူမက ရယ်ကာ ပြော၏။ “အမေကတော့ အဲဒါကို ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အို... အမေ ပြောမှာက ဘဝအကြောင်းပါကွ”

“အခြေခံအချက်တွေ ဘာတွေပေါ့ဟင်” ဟု သူက လေးနက်စွာ မေးရာ စုဇန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်ကြပြန်သေးသည်။

ယခု အမေက မေးနေသည်။ “အင်္ကျီ လည်ကုပ်မှာ အတွန့်ကလေးတွေ မထည့်တော့ဘူးလား အေ”

“အတွန့်ကလေးတွေ သိထည့်ထားပြီ အမေ”

သူမသည် ဂါဝန် နောက်တွဲရှည်ကြီးအလိုက် ချုပ်ရိုးစပ်ကာ တကျောင်းကျောင်း ချုပ်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ထည်ကို ချုပ်ပြန်သည်။

အမေက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ပြောသည်။

“ညည်းကတော့ အင်မတန် အဆန်းထွင်တတ်တာပဲ အေ၊ ညည်း လုပ်ပုံကိုင်ပုံကလည်း မြန်လွန်းတော့ အပေါက်တည့်မယ် မထင်ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တယ်ပြီး နေရာကျတာကိုး၊ ညည်း ဘယ်လို လုပ်လိုက်တယ် ဆိုတာ အမေတော့ မသိတတ်ပြီဘူး”

“မှန်မယ် မှားမယ်ဆိုတာက ကျွန်မ လက်တွေ့က စမ်းတတ်တယ်”

အမှန်ပင်၊ သူမ၏ ဦးနှောက်ထဲ၌ ဆွဲပြီးသော မျဉ်းတစ်ကြောင်း၏ မှန်မမှန်ကို ခံစားတတ်သော၊ မဖြေလည်း မဖြေရှင်းပြတတ်သော ဝေဒနာ အသိ ရှိသည်။ ထိုအသိကို များစွာသော အကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ ရသည်။ အထူးသဖြင့် သူမ ရုပ်ပုံထုသည့်အခါ ဆိုပါစို့။ သို့သော် ထိုအသိ သည် အဝတ်အစား ချုပ်ရိုးတစ်ရိုးကို ချုပ်ရာ၌လည်းကောင်း၊ ကိတ်မုန့် နယ်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ ပန်းအိုး၌ ပန်းစိုက်ရာ၌ လည်းကောင်း သူမ၌ ရှိလေသည်။ အားလုံးသော အရာများသည် ဘယ်လိုရှိနေရမည် ဆိုသည်မှာ သူမ ခေါင်းတွင်း၌ ပုံဆွဲပြီးသား ရှိကာ၊ လက်ချောင်းများကို လျင်မြန်သော၊ ဖျတ်လတ်သော ကျွန်များပီသစွာ ထိုအမြင်၏ အစေကို နာခံကြလေသည်။ သူမက ပြုံးကာ ထပ်ပြောခဲ့သေးသည်မှာ “ကျွန်မရဲ့ အဝတ်အစားကိုတော့ မမှားအောင် ချုပ်နိုင်ရမှာပေါ့”

သူမသည် ပွဲထိုင်ဂါဝန်ကို ဝယ်မည်ဆိုလည်း ဝယ်နိုင်ပေသည်။ သူမ၏ အဖေက “မင်း လိုချင်တာ ဝယ်ဟေ့ စုဇန်” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်လာ တစ်ရာ ပေးလေသည်။ “ဒါဟာ အနည်းဆုံး ကဗျာ အပုဒ်နှစ်ဆယ်ရဲ့ အဖိုးပဲ၊ ဘုရား... ဘုရား... ကဗျာဈေး ပေါလိုက်တာကွာ၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ မင်းရဲ့ သူငယ်က ကဗျာမှာ မသန်ဘဲ အိမ်မြေနဲ့ လုပ်ကိုင်စားလို့” ဟု ဆို၏။

သူမ၏အဖေမှာ အိစတန် တက္ကသိုလ်၌ အင်္ဂလိပ်စာပေ သင်သည့် ဆရာ ဖြစ်သည်။ ထိုလစာဖြင့်သာ သူတို့ စားသောက်နေထိုင်နိုင်ခြင်းပေ တည်း။ အဖေ လုပ်သူကမူ သူ့ တကယ့် အလုပ်အကိုင်မှာ ကဗျာရေးခြင်း ဖြစ်သည်ဆို၏။ သို့သော် သူသည် ထိုစကားကို ယုံကြည်စေခြင်းငှာ မည်သူ့ ကိုမျှ မတတ်နိုင်ချေ။ ကဗျာရေးခြင်းဖြင့် ရရှိသမျှကိုမူ စားရာ သောက်ရာ၌ ချည်းပဲ မကုန်စေလိုဟု သူက ဆိုပြန်သည်။

စုဇန်သည် ဒေါ်လာတစ်ရာကို ကျေးဇူးတင်စွာ လက်ခံကာ မြို့ထဲ

ရှိသမျှ ဆိုင်တို့၌ ပွဲထိုင်အဝတ်ကို ရှာလေသည်။ သေသေချာချာ ရှာလေ သူမဘာသာ ချုပ်ရမည့် အဖြစ်ကို မြင်လေလေပင်။ သူမ လိုချင်သည်မှာ သည်ထဲက တစ်ခုမျှ မဟုတ်။ သူမကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် အဝါပျော့ရောင် လေးလံသော ဖဲစ ကိုက်ပေါင်းများစွာကို ဝယ်လေသည်။ ဖဲစမှာ ခပ်ဖြူဖြူ ဖြစ်သော်လည်း စင်စစ် အရောင်ပြေးသော အဖြူပေတည်း။ သူမသည် အလွန်နု၍ မှုန်သော ဇာများရရန် ဆယ်ဒေါ်လာ ပေးခဲ့ရသေးသည်။ နောက်ထပ် ဆယ်ဒေါ်လာကိုလည်း နူးညံ့သော ပဝါပါး တစ်စအတွက် ကုန်ကျရသေးသည်။

“အင်္ကျီပုံစံကော ယူဦးမလားဗျာ” ဟု စာရေးက မေးသည်။

“မလိုချင်ပါဘူး ရှင်” ဟု သူမက ဖြေခဲ့၏။

သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ပုံစံသွင်းကြည့်သည့် အခါ၌ကား သည်ဟာ သည် သူမ၏ လက်ထပ်ပွဲထိုင် အဝတ်အစားပါကလားဟု တစ်နည်းအားဖြင့် နူးညွတ်ရမည်ကိုပင် မေ့သွားလေတော့၏။ မှာက်ကိုလည်း မေ့၍သွားသည်။ သူမကား တစ်စုံတစ်ရာကို ပြုလုပ်နေပြန်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဘာကိုပဲ လုပ်လုပ် လုပ်ကိုင်နေသည့် အဖြစ်က သူမကို ဆွဲခေါ်သွားလေ့ ရှိပေ၏။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဂီတပမာ သံစုံညီညွတ်လျက် ကျေနပ်ကာ ရှိသည်။ စုန်သည် ဖဲထည်ကို နုပျိုသန်မာသော ကိုယ်၌ ကပ်ကြည့်၏။

အမေက “အင်း... တယ်လှတာပဲ အေ” ဟု ပြောကာ သက်ပြင်းချ လေသည်။

စုန်က သက်ပြင်းချသံ ကြား၍ “မောသလား ဟင်” ဟု ဖျတ်ခနဲ မေးရာ “မမောပါဘူး” ဟု အမေက ဖြေပြီး ပါးစပ်စေ့ကာနေလေ၏။

အမိုးနိမ့်သော စက်ချုပ်ခန်းကလေးကား ပူလာလေသည်။ သူမ၏ အမေသည် မျက်မှန်ကို အပေါ်သို့ ပင့်တင်ကာ အရေတွန့်သော မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းကို အင်္ကျီရှေ့ဖုံးအဖြူနှင့် သုတ်၏။

တိတ်ဆိတ်သော အခန်းတွင်းဝယ် သူမ၏ ကိုယ်တွင်းရှိ ဂီတသံစုံကို ကျော်ကာ စုန်သည် မပြေပြစ်သော အသံဗလံကို သတိပြုမိလေသည်။ ထိုအသံသည် မှန်ပြတင်းကို တိုးနေသော နကျယ်ကောင်လို တဇီဇီမြည် သည်။ သူမသည် ခေါင်းထောင် လိုက်မိလေသည်။

ညီမဖြစ်သူ မေရီသည် မန်ဒယ်ဆွန်း၏ “နှစ်သိမ့်ခြင်း” အမည်ရှိ

သီချင်းကြီးကို ဖြည်းညင်းစွာ ဂရုတစိုက် တီးနေလျက်က ထိုဂီတ၏ အချက် အချာဖြစ်သော အသံမြင့်ခလုတ်ကို မတို့ဘဲ သံကြောင်ကိုသာ ချလျက်ရှိ သည်။ စုဇန်သည် ခဏမျှ တန့်နေပြီး နားထောင်နေသေး၏။ သံကြောင် သည် သူမ၏နားကို ရိုက်ခတ်ကာ ကြီးမားသော သောတဝေဒနာကို ပေးလေ ၏။ သူမသည် ဖဲစကိုချခဲ့ကာ တံခါးသို့ သွားလေသည်။

အမေက “ဘာ...” ဟု စရံရှိသေးစဉ် စုဇန်သည် မရပ်ဘဲ ဆက်၍ သွား၏။ စုဇန် အမိရောက်ရမည်။ မေရီသည် ခုတင်က အသံမြင့်နေရာသို့ မရောက်ခင် သူမ အမိရောက်ရမည်။ သူမ၌ ရုပ်ဝေဒနာ ဖိစီးလျက် ရှိသော ကြောင့်ပင် ဧည့်ခန်းတံခါးကို လျင်မြန်စွာဖွင့်လေ၏။

“မေရီ” ဟု နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ခေါ်လေ၏။ သူမထက် ၅ နှစ်မျှ ငယ်သော ညီမနှင့်ဆိုလျှင် စုဇန်သည် အမြဲတမ်း နူးညံ့သိမ်မွေ့လေ့ ရှိ၏။ စန္ဒရားခုံ၌ အသားညို မေရီသည် မျက်နှာကလေးကို လည်ကာ စောင့်ဆိုင်း လျက် ရှိလေသည်။ မေရီ၏ သေးငယ်ပိန်ခြောက်သော လက်များမှာမူ စန္ဒရားခလုတ်များပေါ်၌ လက်ချောင်းများ ဖြန့်ကားလျက် ရှိ၏။

“ညီမလေးရေ... ညည့်... မမ ပြပေးမယ်နော်”

စုဇန်သည် မေရီကို စန္ဒရားခုံမှ ညင်သာစွာ တွန်းဖယ်လိုက်ကာ စန္ဒရား တီးလေ၏။ ထိုသီချင်းကြီးကိုပင် ပြည့်ဝချိုသာစွာ ခပ်တိုးတိုး တီးသည်။

“ဟော... ဟော... ကြားလား၊ သီချင်းက ဒီလိုဆိုနေတယ်။ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ကွယ်၊ နည်းနည်းမှ ထပ်ပြီး ဝမ်းမနည်းပါနဲ့တော့။ အို... သတိရလိုက်စမ်း၊ မင်းရရှိခဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေကိုလေ” ကဲ... ဟုတ်ပြီလား၊ ခလုတ်ဖြူကိုနှိပ်ကွဲ့၊ အမည်းကို မဟုတ်ဘူး၊ ဟော... ဟောဒီလို”

စုဇန်သည် တီးကွက်အမှားကို ကျော်လွန်နိုင်ရခြင်းအတွက် ဝမ်းသာ ကာ စိတ်သက်သာရာရပြီး စန္ဒရား တီးလေသည်။ မေရီကိုလည်း သတိ မရတော့ပြီ။ သီချင်းဂီတကို ကြွယ်ဝနိုင်သမျှ ကြွယ်ဝသော အသံဖြစ်စေကာ မိမိ၏စိတ်သက် သာရာရရေးအတွက် မိမိနှစ်သိမ့်ရေးအတွက် ထပ်တလဲလဲ တီးလေ၏။

“ကျွန်မတော့ ဘယ်တော့မှ ဒီလို တီးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟူသော မေရီအသံသည် အင်အားပျော့စွာ၊ သေးနပ်စွာ သူမ၏ နားတွင်းသို့ ဝင်လေ

သည်။

“ညည်း တီးနိုင်ပါတယ်ကွယ်” ဟု သူမက ရွှင်လန်းစွာ ပြောပေးလေ၏။ ထို့နောက် စန္ဒရားခုံမှ ထသည်။

“ညည်း ပြန်တီးပါလားကွ... မမ ပြပေးမယ်လေ”

သို့သော် ခဏချင်းပင် စုဇန်သည် မေရီ စိတ်ဖြစ်ပျက်ပုံကို ရိပ်မိလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေရီအသက် ဆယ့်ငါးနှစ်နှင့် သူမ၏ အသက် နှစ်ဆယ်ကို ယှဉ်ရပေတော့မည်။

“အေးလေ... ညည်းဘာသာညည်း တီးယူပေါ့ကွာနော်၊ ညည်းတီးနိုင်ပါတယ်အေး...။ ညည်းက အတီးအမှုတ်တော့ အတော်ကောင်းတာ”

စုဇန်သည် မေရီကို ပြန်လည် စိတ်ချမ်းသာစေချင်၏။ ဘယ်သူ့ကို ဖြစ်ဖြစ် သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်က လူများကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။

မေရီက “ကျွန်မတော့ ထပ်ပြီး မကျင့်ချင်တော့ပါဘူး” ဟု ဆိုပြီး သီချင်းစာအုပ်ကို ပိတ်လေသည်။ သူမ၏ သေးငယ်နိမ့်နိမ့်သော ပါးစပ်မှာ စေ့ကျပ်နေလေသည်။

စုဇန်က “ကဲ... ညီမလေးသဘော... သဘော” ဟု ပြုံး၍ဖြေ၏။ “မမတော့ စက် ဆက်ချုပ်လိုက်ဦးမယ်။ မမအဝတ်ကို လိုက်ကြည့်ပါလား”

“နောက်တော့မှ” ဟု မေရီက ဆိုသည်။ မေရီက စုဇန်ကို မကြည့်။ ပြုံးလည်းမပြုံး။ သူမ၏ နက်မှောင်ဖြောင့်စင်းသော ဆံပင်ကို လက်နှစ်ဖက် လုံးဖြင့် နောက်ပြန်သပ်ကာ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားလေ၏။

စုဇန်သည် ဖဲထည်အပုံကို ကိုင်လေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု အမေက မေးသည်။

“မေရီက အသံကြောင် တီးနေတာကို” ဟု ဖြေသည်။

အမေက ဘာမျှ မပြောချေ။ အမိုးနိမ့် အောက်ဝယ် အပူရှိန်သည် အပေါ်သို့ ရုတ်ခြည်းကြွတက်လာသလို ထင်ရလေသည်။

အမေက အတန်ကြာမှ ပြောသည်မှာ...

“ညည်း ဒီလို လုပ်ချင်လို့ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အမေ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေရီဟာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ အရွယ်ကို ကြည့်ပါလား။ အမေသာ ညည်းနေရာမှာဆိုရင်တော့ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ သူ လုပ်နေတာကို အမှား ပြင်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ သူ့ကို အမှားပြင်ပေးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု စုဇန်က ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလေ၏။

“ဒီလို လုပ်ဖို့ရာ ကျွန်မ သိပ်မုန်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလိုမဟုတ်တဲ့ တီးကွက်ကိုချည်း တီးနေတာ ကျွန်မ နားမခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါဟာ ကျွန်မကို ကြက်သီးထစေတယ်၊ ကျွန်မ အာခေါင်ကို ခြောက်လာတာပဲ။ လက်ဖဝါး တွေ စိုလာတယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်မ သက်သက်ရူးတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး အမေ”

“အဲဒီလိုဆိုရင် မကြားနိုင်တဲ့နေရာ သွားနေပေါ့အေ” ဟု အမေက ပြော၏။

ခဏကြာသော် ထပ်ပြောသေးသည်။ “ညည်းက နည်းနည်းတော့ ဆရာ လုပ်ချင်စိတ်ကလေး ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားဦးလေ”

အမေ လုပ်သူ၏ အဆိုအပြောကို သူမ ခံစားရမိသဖြင့် ဘာမျှ ပြန် မပြောတော့ချေ။ သူမသည် မိမိနှင့် တခြား လူများကြားတွင် အမြဲတက်လာ လေ့ရှိသော တိမ်ခိုးကလေးကို မကြာခဏ တွေ့ရလေသည်။ စင်စစ်မှာ သေးငယ်၍ အသိအမှတ် မပြုသော တိမ်ခိုးမျှင်ပင်တည်း။ သူမ နားလည်ခဲ့ သည်မှာလည်း အကယ်၍ သူမသာ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်ပါက၊ သို့မဟုတ် မိမိအတွက် ရှင်းလင်းဖို့ မကြိုးစားဘဲ နေလိုက်ပါက၊ ထို့ပြင် သူမသာ အကယ်၍ အဖြစ်အပျက်များ၏ မျက်နှာပြင်ကို လှုပ်ရှားနေမြဲ လှုပ်ရှားစေရန် လွှတ်ထားလိုက်ပါက ထိုတိမ်ခိုးကလေးသည် ပျက်ပြယ်၍ သွားမည်ဆိုသော အကြောင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

“ကျွန်မ အဲမဲဟင်းရည် သွားချက်လိုက်ရမလား” ဟုသာ စုဇန်က မေးလေ၏။

“ညည်း ချက်ချင်ရင် ချက်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အဲမဲဟင်းရည်ကို ငါချက် တာထက် ကောင်းအောင် ဘာကြောင့် ညည်း ချက်တတ်တယ်ဆိုတာလဲ ငါ မသိပါဘူး”

“အလကားပါ” ဟု ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းစွာ ပြောပြီး သူမသည် အမေ ဖြစ်သူကို ငဲ့၍ နမ်းလိုက်လေသည်။ သို့သော် သူမ၏အမေက ပြန်ပြီး ပြုံးမပြ။ သူမသည် အမေကို ပြုံးတတ်သောအမေ ဖြစ်စေချင်လေ၏။ ဘယ်ဟာမှ မကျိုးမပျက်ဘူးဆိုရင် ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲကွယ်။ သို့သော် သူမနှင့်

အမေတို့ကြားမှာ တိမ်ခိုးကလေးသည် လွယ်ကူစွာ တက်လာလေ့ပင် ရှိသည်။

စုနေသည် အကျီရှေ့ဖုံးကို ခါးမှာစည်းရင်း မီးဖိုခန်းမှ နေ၍တွေးသည်။ မိမိနှင့် မှာက်တို့ လက်ထပ်ပြီးလျှင် သည်လို တိမ်ခိုးကလေးမျိုး ကြားမှာ မရှိစေရ။ သည်အိမ်ကို သူမ ချစ်ပါ၏။ သို့သော် မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်သည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည့် မိမိကိုယ်ပိုင် အိမ်ကို မှာက်အတွက် သူမ ဆောက်ဦးမည်။

“ငါ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်” ဟု စိတ်ပါလက်ပါ ထပ်၍ ပြော၏။

အိမ်တံစက်မြိတ်ဘေး အရိပ်ကောင်းသော ဝက်သစ်ချပင် အောက် လရောင်ထဲတွင် သူမသည် မှာက်၏ လက်မောင်းများကြား၌ လဲလျောင်းလျက် နေလေ၏။ သူတို့သည် ကော်ဇောကို ခင်းထားကြပြီး ဖြစ်လေ၏။ လမ်းဆုံးတစ်ဖက်မှ တက်၍လာသော လကို ကြည့်လျက် ရှိခဲ့ကြလေ၏။ တစ်အိမ်လုံးမှာမူ မီးလင်းလျက်ရှိ သည်။ အမေမှာ မီးဖိုခန်းထဲတွင်ရှိ၍ အဖေမှာ အခန်းထဲတွင် အတန်းစာ စစ်ဆေးနေသည်။

အဖေ၏ “အို...ဘုရား...ဘုရား၊ အို...ဘုရားရေ” စသဖြင့် ညည်းညူနေသံကို သူတို့ ကြားရသည်။

အဖေသည် နောက်သို့လှဲ၍ မှီလိုက်ကာ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး မလှုပ်မယှက် နေလိမ့်ဦးမည်ဟု သိလေသည်။ အဖေသည် ရှေ့ဆက်ပြီး စာရွက်များ ဖျက်နိုင်လိမ့်ဦးမည် မဟုတ်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ နေဦးမည်။ အဖေသည် ဘယ်တော့မျှ သူမတွေ့နိုင်သည့် စာပေတွင် ပြည့်စုံကျနမှုကို စုံမက်သည့် အတွက် ဒုက္ခရောက်ရရှာသည်။

ယခုအခါ မေရီသည် ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်ကာ စန္ဒရားတီးကျင့် နေပြန်လေသည်။ စုနေသည် ထထိုင်လိုက်ကာ တုန်တုန်ဖြင့် နားစိုက်နေလေ၏။

“ဟင်း... ဘုရားရှင့် ကျေးဇူးပဲ” ဟု သူမက အော်ကာ ရယ်လေသည်။

“အာမင်... ဒါပေမဲ့ ဘာတုံးကွ” ဟု မှာက်က မေး၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ မေရီ တီးတာ မှန်သွားပြီ” ဟု သူမက ပြောသည်။ မှာက်ကမူ သူမ ဘာဆိုလိုသည်ကို နားလည်လိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့ပေမည့် ကိစ္စမရှိ။ မေရီသည် တွန့်ဆုတ်ထစ်အသော လက်ချောင်းများဖြင့် ဂရုတစိုက် မှန်ကန်စွာ တီးလျက်ရှိပေပြီ။

စုဇန်သည် ပြန်၍လှဲချလိုက်လေသည်။ မှာက်နှင့် ဘာမျှဆက်သွယ်၍ မရနိုင်သော အရသာရှိလှသည့် သာတောင့်သာယာ နေခြင်းဖြင့် နေလေသည်။

အို... မှန်ကန်တဲ့ တရားဟာ ဘယ်လောက်များ သက်သာရစေ နှစ်သိမ့်စေသလဲကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရာတစ်ခုသည် စည်းစနစ်ကျစွာ ရှိသည့်အခါ ထိုအရာ မျဉ်းကြမ်းများကို မှန်စွာ သေချာစွာ ရိုးစွာဆွဲချသည့် အခါ ထိုအခါသည် အဆုံးမရှိသော ကျေနပ်ပြည့်ဝမှုပင်ဖြစ်၍ လောက တစ်ခုလုံးကိုလည်း အလင်းရောင် ပေးပေသည်။

မှာက်က ဘာမျှ ပြန်၍ မပြောတော့။ သူက စုဇန်ကို ကြည့်နေသောရာ သူမ ဆိုလိုသမျှကို ဘာမျှ သူ နားမလည်ကြောင်း သိရလေသည်။ သူ့ကို ပြောမပြနိုင်ပါ။ အကြောင်းမှာ သည်ကိစ္စသည် မှာက်နှင့် ဘာမျှ ပတ်သက် သည် မဟုတ်။ ထို့ပြင် သည်အရာမှာ သူမ၏ ဇာတိစိတ်ပင်ဖြစ်၍ ဇာတိ စိတ်၏ အသိဉာဏ်ဆိုသည်ကို စကားလုံးအဖြစ်ဖြင့် ရှင်းလင်း၍ ရကောင်း သည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ စုဇန်သည် အခြားအကြောင်း တစ်ခုကို လှည့်ဖယ်၍ ပြောဖို့ရာ လိုလာပြန်လေသည်။

“ကိုယ့်လက်ထပ်ပွဲ အဝတ်အစား တစ်ဝက်ပြီးနေပြီ ဆရာ” ဟု သူမက တီးတိုးစွာ ပြော၏။

“အချစ်ရယ်... မင်းလို လူမျိုးတော့ ရှားပါတယ်ကွယ်၊ ဒီမြို့မှာ ဒီလို လုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေး နောက်ထပ် တစ်ယောက် ရှိမယ် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု သူက တီးတိုးစွာ ပြန်ပြော၏။

“ဒီလို ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို လုပ်ရတာဟာ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတာပဲ” ဟုသာ ပြောနိုင်၏။

“ဒါပေမဲ့ မင်းကလေးဟာ အားလုံးမှာ ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်တာ ပဲ” ဟု သူက ပြောကာ စိတ်တစ်ဝက်တစ်ပျက် ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် “မင်း စန္ဒရား တီးတယ်၊ သီချင်း ဆိုတယ်၊ ပန်းချီ ဆွဲတယ်၊ ချက်ပြုတ်တယ်၊ ရုပ်တု ထုတယ်” သူသည် ခဏမျှ စောင့်နေပြီး နိမ့်ကျစွာ ပြော၏။

“မင်းအတွက်ဟာ သိပ်မသင့်တော်ပါဘူး”

သူမသည် မှာက်၏ နိမ့်ချမှုကို မုန်းတီးလေသည်။ သူမအဖို့ သူ၏ နိမ့်ချမှုသည် သူ့အား အနည်းငယ် ရွံရှာဖွယ် ကောင်းအောင် လုပ်လေသည်။

သူမ၏ နံဘေးဝယ် သေးနပ်သိမ်ငယ်သော စိတ်ထားရှိသူကို သူမ လက်မထပ်လိုချေ။ သည်ဟာကို သူမထံမှ မောင်းပစ်ဖို့အတွက် တခြားစကားကို ပြောပြန်ဦးမည်။

သူမက “မာ့က်ရေ... မင်းခေါင်းပုံ ကိုယ် လုပ်ချင်တယ်၊ ပြစမ်း၊ သူ့မှာ ခေါင်းလှလှကလေး ရှိတာကိုး” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

စုနေသည် ထထိုင်ပြီး သူ့ခေါင်းကို လရောင်ရှိရာသို့ လှည့်လေသည်။ သူမ၏ လက်များကို ဖြည်းညင်းစွာ ရွရွသွားစေပြီး ခေါင်း၏ ပုံကြမ်းကို စမ်းသပ်စေလေ၏။ ချက်ချင်းပင် အလုပ် ဘယ်လို စရမည်ဆိုတာကို နားလည်လေ၏။ ဦးနှောက် အောက်ခြေ၏ ထင်ရှား သွယ်ဆင်းသော အကွေ့အဝိုက်ကို ဖြစ်စေရန် အတွက် မြဲမြံခိုင်မာစွာ ရွံ့ကို ဖိနှိပ်ရမည် ဖြစ်၏။ ကျယ်ဝန်းသော မျက်တွင်းများ ဖြစ်လာရန်အတွက် သန်မာစွာလက်မများကို အတွင်းဘက်နှိပ်ရမည်ဖြစ်၏။ သူမနှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသော နက်နဲသည့် အကိုက်အခဲတစ်ခု ကြွလာလေ၏။

လရောင်နှင့် ဝက်သစ်ချပင်သည် ထွက်ပြေးကုန်လေပြီ။ မာ့က်ကိုယ်တိုင်ပင် မှုန်ဝါး၍ သွားလေသည်။ ဆံပင်ပွရောင်း၍ တည်ငြိမ်သော ခေါင်းတစ်ခေါင်းသာလျှင် သူမ၏လက်တွင်း၌ ရှိသည်။ သူမ၏ အခန်းတစ်ဖက်ရှိ အခန်းမြှောင်ကလေး တွင်းသို့ ရောက်နေချင်လှသည်။ လက်တွင်း၌ စွတ်စိုသော ရွံ့တုံးနှင့် ပြီးတော့ ရွံ့တုံးကို အဝတ်ရေစိုနှင့် ဖုံးလျက်။

သူမသည် တက်ကြွလှုပ်ရှား လာမိသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငြိမ်ဆိမ်စေလိုက်လေ၏။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ခေါင်းကို ရွံ့နှင့်လုပ်ဖို့ရာ လရောင်ထဲမှာ ချစ်သူကို ထားခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ။

သူမသည် မာ့က်၏ခေါင်းကို ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆွဲယူလေ၏။

ဒါသာ ကောင်းပါတယ်လေ၊ အဆမတန် မကောင်းပါတယ်။ ပူနွေးတဲ့ ခေါင်း အစစ်အမှန်ကို ရင်ခွင်မှာ ကပ်ထားရတာသာ ကောင်းပါတယ်။

သူမသည် ရုပ်တုများကိုသာ ပြုလုပ်နေခြင်းအားဖြင့် ပူနွေးသော အစစ်အမှန်များကို လက်လွတ်ခံသည့်အဖြစ်သို့ မရောက်စေရန် သတိထားရပေတော့မည်။

တစ်ပွင့်ပြီး တစ်ပွင့်၊ မီးပွင့်များ ငြိမ်းကုန်ခဲ့လေပြီ။ စန္ဒရားသံသည်

ဆိတ်ခဲကာ မီးဖိုခန်းသည် မည်းမှောင်လာပြီ၊ တစ်ခဏမျှ အမေနှင့် အဖေတို့ သည် လသာဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟေး... နှင်းစွတ်တဲ့ လူသား နှစ်ကောင်” ဟု အဖေက သူတို့ထိုင်နေ သော အရိပ်အမှောင်ထဲသို့ လှမ်း၍ခေါ်လေ၏။

လရောင်ဝယ် အဖေ ငွေရောင်ဆံပင်သည် ခပ်မှုန်မှုန် ပြောင်လက်ကာ အချိုးကျ လှပသော မျက်နှာမှာ ကြည်လင်လျက် ရှိလေ၏။ မကျေနပ်မှုကို ပြမြဲဖြစ်သည့် သူ့နှုတ်ခမ်းပုံနှင့် မျက်လုံးအမူအရာများမှာ လရောင်အောက်၌ တစ်ခဏမျှ ပျောက်ပျက်သွားလေ၏။

“ဝွတ်နိုက်... ဝွတ်နိုက်” ဟု သူမက ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဝွတ်နိုက် ဆာ” ဟု မှာက်က သံယောင်လိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ လူငယ်တွေရဲ့ အကျင့်က ဒါပဲ၊ ဒါနဲ့ ငါ အိပ်ရာထဲ ဝင်ရတော့ မှာ ပေါ့လေ” ဟု အဖေက ဆူလေ၏။

သူတို့လည်း ရယ်နေကြလေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက ခဏမျှ ကြာနေပြီး “ဒီလိုဆိုတော့ ငါလည်း ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတော့ဘူးထင်တယ်” ဟု ပြောပြီး သမ်းလိုက်လေရာ စုဇန်က အော်ပြောသည်မှာ “ဖေဖေလည်း တခြား ဝက်သစ်ချပင် တစ်ပင် ရှာပေါ့”

အမေက “စုဇန်... အဲ့ဒီမှာ စွတ်စွတ်စိုစို မနိုင်ဘူးလား၊ အိမ်ထဲဝင်ကြ ပါလား” ဟု ခေါ်ရာ အဖေက “ဟာ... လာကွာအိပ်စို့” ဟု ဆွဲခေါ်သွားလေ တော့သည်။

ယင်းသို့ တစ်အိမ်လုံး ငြိမ်သက် မည်းမှောင်ခဲ့လေ၏။ သူမသည် ခေါင်းကို မှာက် ပခုံးပေါ်အုံးကာ အိပ်မက် မက်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး မှာက်က “ဘာတွေ တွေးနေတာလဲကွယ်” ဟု မေး၏။

“အစုံပဲ၊ ဟင့်အင်းလေ... တွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိနေ မြင်နေ တာပါ”

“ဘာတွေများ မြင်နေသလဲကွ”

သူမသည် ဦးနှောက်ကို ငြိမ်ငြိမ် ဖမ်းယူထားပြီး လှမ်းကြည့်နေကာ မြင်သမျှကို ပြန်ပြောရန် ကြံ၏။ ပုံကားချပ်များကား ရာပေါင်းများစွာပင်။ သူတို့ နေမည့်အိမ်ကလေး၊ အပြာရောင်ခန်းဆီးများ၊ သူမ အကျအနု ချက် ပြုတ်ထားသည့် စားစရာစားပွဲ၊ ကျန်းမာသော သားသမီးငယ်များ၊ ကလေး

တို့မှာ မှာက်၏ နှုတ်ခမ်းပေါက်မျိုးနှင့် သူမ၏ မျက်လုံးနှင့် ရှိသည်။ မှာက်၏ ခေါင်းပုံသည် ပြီးစီး၍ သူမလိုချင်သော ပုံအတိုင်း၊ သူမ၏ ပါတီပေးနေဟန်၊ သူမ သူငယ်ချင်းများ သူမ၏ အိမ်မှာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေကြဟန်၊ ထို့ပြင် ထို့ပြင် သူမ၏ အနာဂတ်ပုံ ကားချပ်များမှာ နေရောင်ဖြင့် တောက်ပကာ တိမ်အထပ်များပမာပင် ဖြစ်လေ၏။

“ကိုယ်လေ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံးမယား၊ အတော်ဆုံး မအေ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ကြာရှည်ခံတဲ့ ကျောက်တို့ ကြေးတို့နဲ့မှ ချစ်စရာပစ္စည်းတွေ အများကြီး ထုချင်တယ်၊ ကမ္ဘာကို လှည့်ပြီး လူတွေကို ကြည့်ချင်တယ်၊ အို... ကိုယ် မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ရယ်လို့ ဘာမှ မရှိပါဘူး။”

မှာက်က ခဏမျှ ဆိတ်ငြိမ်နေပြီး “ဒီလို ပြောတာသာ မင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ရူးလို့သာ ထင်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ တခြား လူတွေနဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူးလေ” ဟု ပြောလေ၏။ တစ်ဖန် ထပ်ပြီး ပြော၏။ “မင်းကတော့ မင်းလုပ်ချင်တာတွေ အကုန် လုပ်ရမယ့် သူပါကွာ၊ ကိုယ်ကတော့ လုပ်ချင် တာတွေ တစ်ဝက်လောက်ပဲ လုပ်နိုင်ပါစေဦး။”

သူမသည် တိမ်ခိုး အနည်းငယ်ကို လရေ့တွင် မြင်လိုက်လေ၏။

“ကိုယ်လိုချင်တာက မှာက်ပဲ” ဟု တိုးတိုးသက်သာ ပြော၏။

အမှောင်တွင်းဝယ် သူမ၏ လက်ကို သူ့ခေါင်းရှိရာသို့ စမ်းသပ်လေ ၏။ ထို့နောက် ဆံပင်များ၊ နားရွက်များ သူ့လည်ပင်းနှင့် မေးစေ့များဘက်သို့ ရွှေ့လေ၏။ သူမသည် မေ့သွားပြန်လေသည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် အိပ်ရာက စောစောထပြီး မှာက်၏ ခေါင်းပုံရုပ်တုကို စတေးမည်။

“အချစ်ရေ” ဟု မှာက်က တိုးတိုးခေါ်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းများကို သူမ၏ လက်များဆီသို့ လှည့်လေ၏။

“အချစ်ရေ...” ဟု သူမက ပြန်ဖြေ၏။

ထို့နောက် သူ၏ နှုတ်ခမ်းများကို မျက်ကန်းတို့၏ စမ်းသပ်ခြင်းမျိုး ဖြင့် စမ်းသပ် ကိုင်တွယ်လေ၏။ အဲသည်မှာလေ၊ သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်း အတွဲနဲ့ အပိုက်များ၊ မနက်ဖြန် မနက်အတွက် မှတ်မိထားပါစေလား။ ယင်းသို့ တွေးရင်း သူမသည် ဂနာမငြိမ် ထထိုင်ပြန်လေသည်။

မှာက်က လန့်ပြီး “ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေး၏။ သူမဘာသာ မသိဘဲ သူမသည် ထဖို့ခြေပြင်လျက် ရှိနေလေ၏။ သူမသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ထိန်းလိုက်ကာ ကြက်သေသေမိသေးသည်။ “ကိုယ်လည်း မသိဘူး၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူးလေ” ဟု သူမက ဖြေကာ သူ့ထံသို့ ပြန်၍လှည့်လိုက်လေသည်။

သူက ပြောသည်မှာ “မင်းဟာ အရူးမကလေးပဲ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ်က မင်းကို ချစ်ခန်း ဖွင့်နေတယ်၊ မင်းက တစ်နေရာရာ ထသွားမယ့်ဟန် ပြင်တယ်”

မာ့က်က သူမအား စကားပြောနေသည့် အဖြစ်ကို ယခုမှ သူမသည် သတိရလာပေတော့သည်။ သူမသည် ရှက်သွားပြီး ကြောက်ရွံ့စိတ်လည်း ဝင်လာ၏။

“အို... ကိုယ်လေ မင်းကို ချစ်ပါတယ်ကွယ်၊ ချစ်ပါတယ်” ဟု မိမိ စကားဖြင့် မိမိအားပြုကာ တီးတိုးဆိုလေ၏။

သို့သော် သူကား အေးစက်နေလေ၏။ သူမကို ရစ်ပတ်ထားသည့် လက်မောင်းများမှာ သံသယ ဖြစ်ဟန် ရှိလေသည်။

“တစ်ခါတလေကျရင် မင်းဟာ ကိုယ်နဲ့မသိဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက် လိုပဲ” ဟု ပြော၏။

“အို... ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မာ့က်” ဟု သူမက ဆင်ခြေကန်၏။ ခုလို လှပသာယာတဲ့ ညမှာ သည်တိမ်ခိုးဟာ ဘယ်လိုဟာပါလိမ့်။

“ကိုယ့်ကို အမြဲချစ်ပါ မာ့က်” ဟု သူမက တောင်းပန်ပြီး သူ့ခေါင်းကို နှိပ်ပေးလိုက်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းများကို သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများပေါ် ရောက်စေလေ၏။

“အမြဲချစ်မှာပေါ့” ဟု သူက လေးနက်စွာပင့် ကတိပေးလေ၏။

“ကိုယ့်ကို ချစ်စမ်း၊ ချစ်စမ်း၊ ကိုယ့်ကို မင်းသာပိုင်ပါတယ်၊ မင်းသာ ပိုင်ပါတယ်”

စုနေသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ တိုးမိလေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမသည် မာ့က်၏အတွက် ဖြစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ တခြားသော ဆန္ဒများသည် သည်ဟာလောက် ဘယ်ဟာမှ မပြင်းထန်။

“ကိုယ့်တို့ မြန်မြန် လက်ထပ်လိုက်ရအောင် နော်၊ ဇွန်လကျမှ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်လဆိုရင် မကောင်းဘူးလား”

သူသည် စုနေအား ဆွဲယူထားပြီး သူမ၏ ပြောင်းလဲသွားမှုကြောင့် ထိတ်ပွေကာ စိတ်ဇောကြောင့်လည်း တုန်လှုပ်နေလေ၏။

“ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် လခ တိုးတောင်းရမယ်”
ဟု သူက ပြောလေ၏။

သူတို့သည် ညဉ့်အခါတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တွယ်ကပ်
နေကြသည်။ မြေသည် သူတို့အောက်မှာ နွေး၏။ ဝက်သစ်ချပင်က သူတို့
အထက်မှာ မည်းမှောင်၏။ ပထမဆုံး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သူမှာ မာ့က်
ဖြစ်လေ၏။

“ကိုယ် သွားဖို့တော်ပြီ၊ ခု တော်တော်တောင် နောက်ကျနေပြီ” ဟု
သူက ဆို၏။

“အင်းလေ...” ဟု သူမက မတည်မငြိမ် ပြောလေသည်။ သူမသည်
သူ့ကို ကြည့်ရင်း ခဏ လှဲနေသေးသည်။

“စုဇန် ထလေ...” ဟု သူက ဆိုရာ သူမသည် ဆံပင်ကို နောက်သို့
သပ်ချလေသည်။ သူမသည် အားလုံးကို မေ့ပျောက်နေနိုင်သော်လည်း
မာ့က်ကိုတော့ မမေ့ပျောက်နိုင်ဖို့ရာ အမှန်ပင် စုဇန် အလိုရှိလေသည်။
ယခုတော့ သည့် အတွက် စုဇန် သေချာလေပြီ။

ဝင်းတံခါးသို့ သွားကြ၏။ လ မြင့်လှပြီဖြစ်၍ အလင်းရောင်သည်
တောက်ပလွန်းရကား သူတို့သည် ဖျတ်ခနဲသာ နမ်းလိုက်ကြလေသည်။
ကြာနေလျှင် လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ အိမ်များမှ မြင်ကြလိမ့်မည်။ ပြတင်း
ပေါက်များ၊ ညဉ့်နက်ခဲနေသော အိမ်ရှေ့ပေါက်ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်များ
မှ မြင်ကြလိမ့်မည်။ သူသည် ဝင်းတံခါးကို ခုန်လိုက်ပြီး ပြုံးပြလေ၏။
“မနက်ဖြန်ကျမှ” ဟု ဆို၏။ “မနက်ဖြန်ကျမှ” ဟု စုဇန်က ပြန်ဖြေ၏။ သူ
ထွက်သွားပြီး သူ့သဏ္ဍာန်သည် သေးငယ်သွားသည်အထိ ကြည့်နေပြီး သူမ
သည် တစ်နည်းအားဖြင့် အောင်မြင်ခြင်းအတိနှင့် ရပ်နေလေ၏။

ယင်းသို့ ကြည့်နေရင်းပင် စိတ်အလိုတစ်ခု တိုးတော့သည်ကို ခံရလေ
၏။ သူမ စောင့်နေသည်မှာ မာ့က်သည် လမ်းကွေ့တစ်ခုသို့ ရောက်ပြီး
လက်ငှေ့ယမ်းပြကာ လွန်သွားသည်အထိ ဖြစ်လေ၏။ လှံတံကို လွှတ်လိုက်
သကဲ့သို့ အိမ်ထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်ကာ အပေါ်ထပ် မိမိအခန်းသို့
ပြေးတက်ခဲ့လေသည်။ သိပ်ပြီး ညဉ့်မနက်သေးချေ။ ညဉ့်လယ်ပင် ရှိသေး
၏။ သူမသည် တံခါးကို ညင်ညင်သာသာ ပိတ်ကာ ရွံ့စေးရှိရာ အခန်းမြှောင်
ကလေး ဆီသို့ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပြီး မီးဖွင့်လေ၏။ အလုပ်လုပ်ရန် အဝတ်

ကြမ်းကို စွပ်လေ၏။ သူမသည် ဝမ်းသာခြင်းဖြင့် တုန်တခိုက် ရှိလေ၏။ ယခုမှပင်၊ ယခုပင် သူမ အလုပ် လုပ်နိုင်ပြီလေ။ ရွဲ့လုံး တစ်လုံးကို မယူကာ အနည်းငယ် ထပ်ယူသေး၏။ သည့်လောက်ဆိုလျှင် တော်ပေပြီ။ စိတ်တွင်း အမြင်အတိုင်း အကြမ်းအားဖြင့် ပုံစံသွင်းလေ၏။ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာလေ၏။ တစ်ခါနှစ်ခါမျှ လေသံကလေးဖြင့် “အို... ဒါဟာလေ ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေ... ဂုဏ်ကျက်သရေ ဖြစ်လာမှာပဲကွယ်” စသည်ဖြင့် သီချင်းဆိုမိလေသည်။

သို့သော် သူမသည် ဘာကို သိဆိုနေသည့် ဆိုတာကိုပင် မသိမြင်မိ။ သည်အိမ်မှာ၊ သည်လောကမှာ ယခုလို တစ်ယောက်ထီးတည်း နေရခြင်း အတွက် အလွန်အကြူး ဝမ်းသာလေ၏။ သူမသည် မှန်ကန်စွာ ရခဲ့လေပြီ။ ရွဲ့ရုပ်သည် မှာနှင့် တစ်ပုံတည်း တူသည်။ အောက်ခြေအဖြစ်သုံးသော သစ်သားတုံး တစ်ခုပေါ် ရွဲ့ရုပ်တုကို တင်ပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆုတ်လေ၏။

အင်း... ယင်းသို့ ပုံကြမ်းသွင်းပြီးပြီဆိုတော့ သူမသည် မိုးလင်းသည် အထိ စောင့်ဆိုင်းထားနိုင်လေပြီ။ သို့သော် နေပါဦး။ ယခုကတည်းက နှုတ်ခမ်းများ အပြီးသတ်၍ သွားရလျှင် မကောင်းပါကလား၊ သူမ၏ လက်ချောင်းများ သူတို့ကို ထင်ရှားစွာ မှတ်မိနေတုန်းကိုလေ။ ရွဲ့ရုပ်တုကို ထိတွေ့ပြီး ပုံသွင်းရာ သူမ၏ စိတ်များသည် နှုတ်ခမ်းများမှာသာ လုံးဝ နစ်လျက် ရှိလေ၏။ ကိုင်း... ကိုင်း... နှုတ်ခမ်းများသည် ခုလိုပင် မဟုတ်လား၊ အို... တစ်ခုခုကို မှန်ကန်စွာ ပြုလုပ်လိုက်ရခြင်းအတွက် ရရှိသော ကျေနပ်မှုဟာ ဘယ်လောက် ချစ်စရာ ကောင်းပါသလဲ။ နောက်သို့ ဆုတ်ပြန်ကာ မီးကို အောက်ဆွဲချလေ၏။ ဒါဟာ မှာရဲ့ ပါးစပ်ပါပဲ။ သူ့ ပါးစပ်ကို စုဇန် လုပ်ခဲ့လေပြီ။ တစ်ခုခုကို အပြီးသတ်သည့် အခါ လူတို့ သက်ပြင်းချနည်းမျိုးဖြင့် သူမသည် သက်ပြင်းချလေသည်။ မှာက ပြန်သွားပြီ ဖြစ်၍ သူတို့၏ နှစ်ပါးကြည်ချိန်မှာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့သော်လည်း သူမကမူ မိမိတစ်ယောက်တည်းပိုင် လေးနက်ပြည့်ဝမှုတွင်းသို့ တည့်တည့်ပင် ဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ယခုဆိုလျှင် သူမ အိပ်၍ပျော်နိုင်ပြီ။ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရခဲ့ပြီ။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ရေမိုးသန့်စင်လေ၏။ နောက် ဆယ်မိနစ် အတွင်းမှာမူ သူမသည် အိပ်မက်ပင် မမက်အားဘဲ လုံးဝ အနားယူ

အိပ်ပျော်နေပြီ ဖြစ်လေ၏။

“လက်ထပ်ပွဲကို ညည်းဘာကြောင့် အလျင်စလို လုပ်တယ်ဆိုတာ အမေ မသိတတ်တော့ဘူး” ဟု မနက်စာ စားပွဲတွင် သူမအမေသည် နားမလည်နိုင်ဟန်နှင့် ပြောနေလေ၏။ စုဇန်သည် တင့်တယ်ခြင်း လွင့်ပြယ်ပြီ ဖြစ်သော မိခင်မျက်နှာ၌ နားမလည်နိုင်ခြင်း တိမ်ခိုးကို မြင်နေကျပင် ရှိခဲ့လေ၏။ သို့သော် မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မြင်မှသာ ထိုတိမ်ခိုးကို သတိရလေ့ ရှိကာ တခြားအချိန်၌မူ သူမနည်းနှင့် သူမ မေ့ဖျောက်ထားမြဲဖြစ်လေ၏။ စုဇန်ကမူ ထမင်းစားခန်းသို့ ခုန်က ဝင်လာပြီး “နောက်လကျရင် မှာက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်” ဟူသည်ကို သိချင်းဆိုသလို ဆိုနေခဲ့လေသည်။ တစ်ခဏချင်းပင် အမေဖြစ်သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တိမ်ခိုးထင် လာလေ တော့သည်။

“အိမ်ထောင်သည်ဘဝဟာ ကြာရှည်တော့ ကြာရှည်တတ်ပါတယ် လေ” ဟု အမေက ပြော၏။

“မှန်သဟေ့... မှန်သဟေ့” ဟု အဖေက ရှောက်ချိုသီးကို ကိုက်ရင်း ဩဘာ ပေးလေ၏။

“ကျွန်မ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား အဖေကြီး” ဟု အမေက မေးပြန်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်နဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ခုလေးတင်... ခုလေးတင်ပဲ၊ ညည်းဟာ ကလေးမကလေး ရှိသေးတယ်အေ” ဟု သူမ အမေက ပြောပြီး “ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ညည်းရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကလေးတော့ သွားရှာပြီ” ဟု ပြောလေ၏။

“မှာက်ရော ကျွန်မရော ထင်တာကတော့ လက်ထပ်ပြီးရင် ပိုပြီး တောင် လွတ်လပ်ရေး ရဦးမယ်လို့ပဲ” ဟု စုဇန်က ပြောလေ၏။

“ကျွန်မ ကြက်ဥတွေ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“အေးလေ၊ ညည်းကတော့ ညည်းလုပ်ချင်တာ လုပ်ရမှပဲကိုး၊ ဒါထက် တို့စားလိုက်ကြတာလည်း ကုန်လှပြီကော”

“ကျွန်မ ထပ်ထည့်မလေ” ဟု စုဇန်က ပြော၏။

မေရီကမူ သူမ၏ ကြီးမားနက်မှောင်သော မျက်လုံးကြီးများနှင့် ထုံးစံ

အတိုင်း မလှုပ်မယှက် ဆိတ်ငြိမ်စွာ တစ်မျက်နှာမှ တစ်မျက်နှာ ပြောင်းကြည့် နေလေ၏။ မေရီသည် အမေနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ဆိုလျှင်တော့ ရောက်ရာ စကား ပြောဆိုနေတတ်သည်။ သို့သော် စုဇန်နှင့် အဖေတို့ ရှေ့တွင်မူ သည် လို မဟုတ်ချေ။ မေရီသည် စုဇန်၏ တစ်ဦးတည်းသော အပျိုရုံ လုပ်ရမည့်သူ ဖြစ်လေ၏။ မေရီသည် ယင်းသို့ လုပ်ရမည်ကို ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းလည်းဖြစ်၊ ကျေနပ်လည်း ကျေနပ်နေသည်ဟု စုဇန်ထင်လေ၏။ မေရီ၏ မျက်လုံး အကြည့်ကို ရိပ်ဖမ်းမိသူ စုဇန်ကမူ မီးဖိုတံခါးဝ၌ ခဏတန်ပြီး “နောက် တစ်ခါ ကျရင်တော့ မေရီတို့ အဝတ်အစား ချုပ်ရဦးမယ်” ဟု ပေါ့ပါးရွှင်မြူး စွာ ပြော၏။

“အို... ငါသိပြီ၊ ပန်းရည်ရောင် ဇာတွန့်တွေ တပ်တဲ့အင်္ကျီနဲ့ ဦးထုပ် ကြီးကြီး ဆောင်းရမယ်”

မေရီကမူ မသက်မသာ ပြုံးရှာလေ၏။ မေရီသည် သူမ၏ မည်း မှောင်သော မျက်နှာကလေးကို ပန်းရည်ရောင်ဇာတွန့်တွေအုံပြီး ဦးထုပ် ကြီးကြီး အောက်၌ မြင်ရဟန် မတူချေ။ သူမဘာသာဆိုလျှင် မိမိ၏ အရပ် ဆိုးပုံကို စိတ်ပျက်ပြီး ခပ်စင်းစင်း တောင့်တောင့်ရှိသော ပုံစံများကိုသာ ဝမ်းနည်းစွာ ရွေးချယ်လေ့ရှိ၏။ ပန်းရည်ရောင် ဇာတွန့်များနှင့်ဆိုတော့ သူမသည် ဆီးသီးခြောက်ကလေးနှင့်သာ တူတော့မပေါ့ဟု မေရီက ပြောလေသည်။

စုဇန်ကမူ ရယ်ပစ်လိုက်ကာ “မဟုတ်တာကွယ်၊ ညည်းမျက်လုံး ကလေးတွေနဲ့ဆို သိပ်လိုက်မှာ” ဟု ဆိုလေ၏။ မေရီက ဘာမျှပြောမနေ တော့ဘဲ နှာခေါင်းသာ ရှုံ့ပြလေသည်။

အဖေက သူ၏ စာရွက်များပေါ်က ကျော်ပြီး “မင်း လက်ကိုင်ပဝါ ကော” ဟု ဖြုန်းခနဲ မေးသည်။

မေရီသည် ထခုန်လိုက်မိလေသည်။ အဖေသည် တိတ်ဆိတ်နေရာက ဖြုန်းခနဲ ဖမ်းဖက်လေသည်။ အမှန်ပင် သူမ၌လည်း လက်ကိုင်ပဝါ မရှိ။ စုဇန်ကမူ ကြက်ဥများ ယူလာရာက လက်ကိုင်ပဝါ အသစ်ကလေးကို မေရီ၏ လည်ပင်းဆီသို့ ထိုးထည့်ရင်း ပြုံးပြလေသည်။

အမေက “ကိုယ့် လက်ကိုင်ပဝါ ကိုယ်သုံးကြလေ” ဟု ပေါ့ဆစွာ ဆိုလေ၏။ အမေသည် ပြတင်းမှ အပြင်သို့ ကြည့်လျက် ရှိသည်။ “ဟော... ”

မာ့က်ပါလား၊ ဒီလောက် စောစောကြီး ဘာများဖြစ်လို့လဲ” ဟု အမေက ဆိုလေ၏။

စုဇန်ကမူ အစောကတည်းက မြင်ပြီးလေပြီ။ သူမသည် အိမ်ရှေ့ တံခါးသို့ ရောက်လျက်ရှိပြီဖြစ်၏။ အသက်မရှုနိုင်ဘဲ “မင်းခေါင်းပုံ ကိုယ်လုပ်ပြီးနေပြီဆရာ၊ ကြည့်မလား” ဟု မေးလေသည်။

“ကိုယ် အရင်လိုလေလို့” ဟု သူက ဖြေ၏။ “လာစမ်း စု၊ နမ်းစမ်း၊ လက်ထပ်ဖို့ကို ကိုယ်စဉ်းစားမိတယ်၊ တကယ်လို့ ကိုယ့်လခ မတိုးရင်ကော”

သူမက အားပါးတရ ပြန်ပြောသည်မှာ “အို... ကိုယ်တို့ လုပ်စရာ ရှိတာသာ ဆက်လုပ်ရအောင်ပါ၊ ကိုယ် ပြောမယ်၊ လခ တိုးမတောင်းနဲ့၊ ကိုယ် အကြံရပြီ၊ မစွပ်ဖောင်တိန် ပြောဖူးတယ်၊ သူ ဥယျာဉ်ထဲမှာထားဖို့ မြားနတ်မောင် ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ် လိုချင်တယ်တဲ့ကွ၊ ကိုယ်က ပြောလိုက် တယ်၊ ကိုယ် လုပ်နိုင်ပါတယ်လို့၊ သူ့ဆီက ၁၅၀ တောင်းမယ်ဟေ့”

“တစ်ရာငါးဆယ်ဟာ အများကြီးပါလား၊ ကိုယ့် တစ်လခတောင် ဒီလောက် မများဘူး၊ ကိုယ့်ကို ခုကစပြီး လခတိုးပေးဦးတော့၊ ဇွန်လအထိ ရမယ့်ငွေဟာ အဲဒီလောက် မများဘူး”

“အဲဒီတော့ ကို လက်ထပ်နိုင်တာပေါ့” ဟု သူမက ချောလေသည်။ မာ့က်ကမူ သူမ၏ နက်မှောင်တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးများကို ငေးကြည့် ကာ ဒွိဟ ဖြစ်နေဟန်နှင့် နေလေ၏။

“စုဇန် ငွေကို ကိုယ် မလိုချင်ပါဘူး” ဟု မာ့က်က ပြော၏။

“မရူးစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘာကိုမဆို မျှခံမျှစားပဲ မဟုတ်လား”

“မင်း သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ” ဟု ဆိုကာ သူမအား မြန်ဆန်စွာ ပွေ့ယူလိုက်၏။

“အေးကွာ၊ ကိုယ် ပြောရဦးမယ်”

မာ့က်သည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေ၏။ စုဇန်လည်း သူ၏ ရွံ့ဦးခေါင်းကို ကြည့်ဖို့ရာ မေ့သွားသည်ကို သတိရလာသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ သူမသည် ရွံ့ရပ်တုကို ထပ်ပြီးပြင်ဆင်ခြင်းအားဖြင့် ပိုပြီးတောင် ကောင်းမွန် ပီသလာနိုင်သေး၏။ သူမသည် ထမင်းစားခန်းသို့ ခုန်က၍ ပြန်လေ၏။

စုဇန်သည် ကြက်ဥများကို ပလုတ်ပလောင်း စားရင်း “အားလုံး အသင့်ဖြစ်ပြီလေ” ဟု ပြောလေသည်။

“ခုလို အခါမှာတော့ ကဗျာဟာ တယ်သွက်သွက် မထွက်တော့ဘူး” ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောလေ၏။ သူသည် “အလိုရှိသည်” ကြော်ငြာ များကို ဖတ်နေလေသည်။ “ယောက်ျား တစ်ယောက် အလိုရှိသည်။ မြင်းစောင်းကို စောင့်ရှောက် တတ်ရမည်။ မော်တော်ကား မောင်းတတ်ရမည်။ မီးဖို ကြည့်ရှုတတ်ရမည်။ ဥယျာဉ် ပြုပြင်တတ်ရမည် ဆိုပါကလား။ ဒါက တော့ ခေါင်းထဲမှာ ဗလာချည်း ကျန်တော့တဲ့ ကဗျာဆရာအဖို့ အလုပ် တစ်ခု ပါပဲ။ လင်မယားအစုံ အလိုရှိသည်။ မယားဖြစ်သူက ချက်ပြုတ်တတ်ရမည်။ အိမ်တွင်းမှု ပြုလုပ်တတ်ရမည်တဲ့။ ဘယ့်နှယ်လဲ မိန်းမ” ဟု သူ၏ ပုံပန်း သဏ္ဍာန် ကျနလှပသော မျက်ခုံးထူထူကြီးကို မယားသည်သို့ ပင့်ပြုလေ၏။

သို့ရာတွင် အမေက အဖက် မလုပ်ချေ။ နှစ်ပေါင်းများစွာကဆိုလျှင် အမေသည် အဖေ၏ ထိုကြော်ငြာများကို အတည်ပေါက် ဖတ်နေလေ့ ရှိခြင်း ကြောင့် ထိတ်လန့်ခဲ့ရဖူးပေ၏။ ယခုမူ အဖေ၏ ထိုအတည်ပေါက်လေသံမှာ ဘာမျှ စိုးရိမ်စရာ မရှိ။ သူ၏ ပြက်လုံးများထက် ဘာမျှပို၍ မလေးနက် ကြောင်း သိပြီဖြစ်လေ၏။ ထိုနှစ်ခု၏ ခြားနားခြင်းကို အမေ မပြောပြတတ်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ခုစလုံးကိုပင် ဘေးဖယ် ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

“ကျွန်မအတွက် ဖေဖေ ကဗျာစပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ဘာသာ စီစဉ်ပြီး ပြီးသားပါ” ဟု စုဇန်က တည်ကြည်စွာ ပြောလေ၏။ နံနက်စာ စားပြီးလျှင် ပန်းကန် ခွက်ယောက်များကို ပြီးအောင်ဆေးမည် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် မစွပ် ဖောင်တိန်ဆီ သွား၍ မြားနတ်မောင်ရုပ်ကို လိုချင်နေသေး သလား ဆိုသည်ကို သူမ မေးမည်။

သူမ၏ အဖေလည်း ကုလားထိုင်မှ ခုန်၍ထပြီး “ဒီလိုဆိုရင် လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပစေ” ဟု ဆိုကာ စုဇန်ကို ဆွဲထူလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အရူးအမူး ထ၍တွဲကကြလေသည်။ မေရီကမူ အကြော်ကို ကိုက်စားရင်း အင်မတန် တည်ကြည်စွာ ဣန္ဒြေကြီးကြီးနှင့် ငေးကြည့်နေလေသည်။ မစွပ်ဂေးလော့ကမူ တတိယအကြိမ်မြောက် ကော်ဖီခွက်ကို ကော်ဖီရည် ငှဲ့လေ၏။ သူမသည် နှုတ်ခမ်းများကို သတိ မထားမိဘဲ လှုပ်ရွှနေလေ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ခပ်တိုးတိုး ပြောလေ၏။ စုဇန်

လည်း ရပ်လိုက်လေသည်။

“ဘာပြောတာလဲ မေမေ” ဟု သူမက မေးမြန်းသည်။

မစ္စစ် ဂေးလော့က အလန့်တကြား မော့ကြည့်လေသည်။

“ဪ... ပိုးချည်လုံး ကုန်နေပြီလို့ ပြောတာပါ၊ ပိုးချည်လုံးအဖြူ နှစ်လုံးလောက် လိုနေတယ်”

“မနက်စာ စားပြီးတော့မှ ကျွန်မ ရှာယူမယ်” ဟု စုဇန်က ပြောသည်။

အဖေက “ကိုင်း... သွားမှ၊ စာပေခန်း ၆ မှာ ကဗျာဆရာပျို ကလေးပေါင်း ၅၀ စောင့်နေတော့မယ်၊ ဘုရား... ဘုရား... တချို့များ မှာက် ထက်တောင် ညံ့သေးသဟေ့၊ မှာက်ကိုတော့ ငါ မမေ့ထားပါဘူး၊ ဒီကောင် ကလေးကို အဖျင်း တိုက်ရတာများ ငါ တယ်ပျော်တယ်” ဟု ပြောလေသည်။

စုဇန်က ဒေါသဖြစ်ကာ “သူ ကြိုးစားသားပဲဟာ၊ မှာက်က ဘယ်တော့ မဆို တတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်လေ့ရှိတာပဲ” ဟု ပြောသည်။

“အဲဒါဟာ ဘာများ အသုံးကျတာမို့လဲ” ဟု အဖေက မေး၏။

ထို့နောက် သူ့အင်္ကျီအိတ်များအတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ခုကို ရေးကြီး သုတ်ပျာ ရှာလေ၏။ “ဟေ့... ငါ့ ခဲတံနီကော” ဟု စိတ်အားတကြီး မေးမြန်း လေ၏။ “အဲဒီ ခဲတံနီ ပျောက်ရင်တော့ အတန်း စာသွားသင်လို့ အကျိုး မရှိဘူးဟေ့”

စုဇန်လည်း ထလာကာ သူ၏ အင်္ကျီအိတ်များကို ဝိုင်းရှာပေးလေ၏။

စုဇန်က နှုတ်ထက်ဟန်ဖြင့် “မှာက်ဟာ ကဗျာမှာ မတော်ဘူးဆိုတာ သူတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီအတွက်ကြောင့်တော့ သူ့ကို ဘာမှ အထင်သေးစရာ မလိုပါဘူး ဖေဖေ” ဟု ပြောပြီး “ဟောဒီဟာ ဖေဖေ ခဲတံ၊ အတွင်းအင်္ကျီအိတ် ထဲက”

“ဘုရားရှင့် ကျေးဇူးပဲ” ဟု အဖေက စိတ်ပါလက်ပါ ပြော၏။ “ခုမှပဲ ငါ့မှာ နေသားကျတော့တယ်၊ အေးပါဟ... ငါ မှာက်ကို အထင်မသေးပါဘူး၊ ဒီကောင်ကလေး ကဗျာဆရာမဖြစ်တဲ့ အတွက်ကြောင့်တောင် ပိုပြီး မင်းအဖို့ လင်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ပြောချင်တာက အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားတယ် ဆိုတာနဲ့ ကဗျာမူနဲ့ကတော့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဆိုတာပဲ၊ ကဗျာဟာ စမ်းရေယဉ်လို မင်းကိုယ်ထဲမှာ ရှိရမယ်၊ အထဲမှာရှိရင် စမ်းရေယဉ်ဟာ စီးဆင်းခဲ့လိမ့်မယ်၊ မရှိရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဝတ်ဘို့လို့

စု”

အဖေသည် သူမ၏ပါးပြင်ကို နမ်းပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အဖေဖြစ်သူ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မေရီလည်း ဖြည်းဖြည်းစွာ ထကာ လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်များဆီသို့ လှမ်းလေ၏။ ထို့နောက် မတ်တတ်ရပ်ကာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေလေသည်။ အမေကမူ သူမအား လှမ်းကြည့်ရင်း သူမ၏ ဖဲကြိုးကို ဖြန့်နေလေသည်။ စုဇန်ကမူ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ တစ်ပုံကြီးနှင့် ထွက်လာရင်းက တန့်ကာ ညီမငယ်၏ လည်ကုပ်ကို ရုတ်ခနဲ နမ်းသည်။

“ဒီည စပြီး ချုပ်ကြည့်ရအောင်၊ ညည်းဖို့ ငါ ဝယ်ခဲ့ရဦးမယ်” ဟု ကတိပေးလေ၏။

“ကောင်းပြီ” ဟု မေရီက ခြောက်ကပ်ပြတ်သားသော အသံနှင့် ပြောသည်။

စုဇန်သည် မီးဖိုခန်း ရေဆေးကန် အတွင်းရှိ ဆပ်ပြာရေပူထဲသို့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို နှစ်လိုက် ပြန်ထုတ်လိုက်နှင့် မြန်ဆန်လှစွာ လုပ်ရင်း ညီမငယ်ကလေးကို ချစ်ခင် နှစ်လိုစွာ တွေးနေလေသည်။ မေရီကြီးပြင်းလာသည့်အခါ သူတို့သည် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်သွားကြမည် ထင်ရပေ၏။ ၁၅ နှစ်ရွယ် မိန်းကလေးဆိုသည်မှာ ရှက်ကြောက်တတ်မြဲတည်း။ သူမသည် မေရီဖို့အဝတ် လှလှကလေး ချုပ်မည်။ သို့မှသာ မေရီသည် ပါတီများသို့ ဝတ်၍ သွားနိုင်ပေမည်။

မေရီ၏ အရိုးပေါ် အရေတင်နေသော လက်မောင်းကလေးကို ကွယ်ဝှက်နိုင်ဖို့အတွက် သေးမှုန်သော အတွန့်ကလေးများကို ပခုံးပေါ်မှ ဖွာရရာ ချထားရလျှင် ကောင်းမည်။ မေရီလို အသားညိုအတွက်ဆိုလျှင် ထိန်လွန်းမည်ဖြစ်သည့် အရောင်ကို ဖျော့တော့သွားစေရန် လည်တစ်ဝိုက်တွင် ဇာတွန့်များထည့်ရမည်။ မေရီမှာ ကြီးထွားလာပြီဖြစ်ရာ သူမထံ၌ အဝတ်အစား လှလှပပ ရှိလာဖို့အတွက် စုဇန်သည် စီစဉ်လျက်ရှိ၏။ သူမလက်ထပ်ပြီး၍ အချိန်အားရလျှင် မေရီကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သုံးရန် ညနေခြုံဖဲအပေါ်ရုံကလေး တစ်ထည် ချုပ်ပေးရဦးမည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် ချစ်စဖွယ် ပစ္စည်းကလေးများကို လုပ်စရာ အများကြီး ကျန်သေးသည်။

သူမ၏ အချိန်များလည်း များစွာ ရရှိပါ၏။ တစ်ဘဝလုံးပင်

ကျန်ပေသေးသည်။ သူမ၏ အမျိုးအဆက်ထဲ၌ မည်သူမျှ ငယ်စဉ်က မသေဆုံးစဖူး။ သူမ၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်တို့သည် သူတို့၏ ရှည်လျားခဲ့သော သက်တမ်းဖြင့် သူမ၏ သက်တမ်းကို ရှည်လျားစေရန် ကတိပေးခဲ့သည့် သဖွယ်ပင်။ သူမသည် အားလုံးလုပ်နိုင်ပြီ။ ထို့ပြင် ပြည့်စုံပြီးမြောက်ခြင်းနှင့် လုပ်နိုင်ပြီး သူမ၏ ကိုယ်တွင်း၌ အေးငြိမ်းခြင်း တည်လာသည်။ “အို... အဲဒါဟာလေ ငါ့ ဂုဏ်ကျက်သရေ ဖြစ်ရမှာပါလေ” ဟု လက်များကို ခြောက်အောင် သုတ်ရင်း လေသံကလေးနှင့် သီချင်းဆို၏။

အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်၍ မှာက်၏။ ဦးခေါင်းကို ကြည့်သေး၏။ အဝတ်ရေစိုကို ဖယ်၍ ရုပ်တုရှေ့၌ရပ်သော်၊ သူမ၏လက်များသည် ရုပ်တု ပေါ်သို့ ရောက်ကာ စမ်းသပ်လျက် ရှိကြသည်။ စိတ်မလုံမလဲနှင့် ရုပ်ပုံကို ခဏမျှဆက်ပြီး လုပ်ပြန်လေ၏။ ရုပ်တုကို ပြန်၍အုပ်ထားလိုက်၏။ လက်ဆေးပြီးသော် ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်၊ ဦးထုပ်ကိုဆောင်းကာ၊ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ပြီး အမေ ဖုန်ခါနေသော အခန်းထဲသို့ မိမိခေါင်းကိုသာ သွင်းလိုက် လေသည်။

“ကျွန်မ ချည်လုံး သွားဝယ်ဦးမယ်”

“အံ့ပါရဲ့အေ၊ အခု ပန်းကန်တွေတောင် ဆေးပြီးသွားပြီပေါ့လေ” ဟု သူမ အမေက အော်၏။

“ညည်း လုပ်နိုင်မယ်လို့ ထင်လို့လား၊ ငါ့ဥယျာဉ်တော့ မပျက်စီး ပါစေနဲ့ အေ” ဟု မစွစ်ဖောင်တိန်က သံသယဖြစ်ဟန်နှင့် ပြောသည်။

“ရှင် မကြိုက်ရင် မယူဘဲနေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ကောင်း ကောင်း တတ်နိုင်ပါတယ်” ဟု စုဇန်က ပြောသည်။

“ဒေါ်လာ တစ်ရာ့ငါးဆယ်ဆိုတာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် တော်တော်များတဲ့ ငွေပဲ” ဟု မစွစ်ဖောင်တိန်က ပြောသော်လည်း ပြုံးလျက် ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဈေးသိပ်များတယ် ထင်ရင်လည်း မြားနတ်မောင်ရုပ် ဖြစ်ရုံမက ပါဘူး” ဟု စုဇန်က အလောတကြီး ပြောသည်။ “ကျွန်မ စိတ်ကူးမိတယ်၊ မြားနတ်မောင်ရုပ်ကလေးကို ရေကန်လေးထဲ ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ် ကြည့်နေခိုင်း မယ်လေ၊ ဒူးကလေးထောက်လို့၊ အတောင်ပံကလေးတွေက ကြွလို့ဟင်၊ ပြီးတော့ သူ့ လေးနဲ့မြားတွေက လျှောက်ျ နေတော့မလိုနဲ့ အရုပ်ကလေးက

သစ်ငုတ်တို့ပေါ် ခူးထောက်နေရတယ်။ သူ့ ပခုံးပေါ် လိပ်ပြာကလေး တစ်ကောင် နားလို့”

“အေးပါအေ၊ ငါ့ အကြိုက်ကျရင် ပြီးတာပါပဲ”

မစ္စစ်ဖောင်တိန်မှာ “နွေရာသီ ပရိသတ်” အထဲမှ တစ်ယောက် အပါ အဝင် ပေတည်း။ နွေရာသီ ပရိသတ်ဆိုသည်မှာ ကြေးငွေချမ်းသာ၍ တောက်ပြောင်သော သူများဖြစ်ကာ၊ သူတို့သည် ရှေးအိမ်များ၊ ယာခင်းများကို ဝယ်လေ့ရှိပြီး နွေရာသီ တစ်လနှစ်လ ကလေးအတွက် ထိုအရာများပေါ်၌ ငွေကိုစုပုံ၍ ရေလိုဖြုန်းလေ့ ရှိကြပေ၏။

“ရှေ့သာတိုးပေတော့ မိန်းမချောကလေးရေ့” ဟု မစ္စစ်ဖောင်တိန်က ပြုံး၍ ပြော၏။

“စင်စစ်တော့ ငါက ဒေးဗစ်ဘာနေ လုပ်တာမှ ကောင်းတယ်ထင်ပေမဲ့ ဒီလူကြီးကို ခိုင်းလို့မရနိုင်တာနဲ့ ရူးတောင်ရူးချင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ကြိုက်မယ့် ပစ္စည်းများ ညည်းလုပ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ အင်မတန် ကောင်းလိမ့်မပေါ့အေ”

“ရှင် မကြိုက်ဘဲနဲ့တော့ အတင်း မယူစေရပါဘူး” ဟု စုဇန်က အာမခံလေ၏။ သူမ၏ အသံမှာ တည်ငြိမ်၍ သူမ၏ ခူးများမှာ ခိုင်မြဲ၏။ သို့သော် အတွင်းမှာမူ တုန်လျက်ရှိပေသည်။ စုဇန်သည် လက်ကိုထုတ်ကာ “ဝွတ်ဘိုင်... မစ္စစ်ဖောင်တိန်... ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဝွတ်ဘိုင်ပဲ ကလေးမ၊ ညည်း ပြောတာက တစ်လ ကြာမယ်၊ ဟုတ်လား”

“အလွန်ဆုံး တစ်လပါပဲ၊ ပြီးရင် ပုံသွင်းဖို့ တခြားကို ပို့ရမယ်ရှင့်”

“ဂမုန်းပန်းတွေ ပွင့်ကြ ဖူးကြပြီဆိုရင် အဲဒီ အရုပ်ကလေးကို ဒီမှာ ရှိစေချင်တယ်”

“ရှိရပါစေမယ်” ဟု စုဇန်က ဆို၏။ အမှန်ပင် သူမတတ်နိုင်ပေသည်။ သူမသည် လိုချင်သည့်အရာများကို ရအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးလေပြီ။

ခေါင်းဖြူနေသော ဘဏ္ဍာစိုးကြီးသည် သူမ၏ နောက်ကျော၌ တံခါး ပိတ်လိုက်သည့်အခါ၌မူ၊ စုဇန်သည် လမ်းလျှောက် ပြေးဆင်းပြီး လေသံဖြင့် ဆိုလျက် ရှိပြန်သည်။ “အို... အဲဒါဟာလေ၊ ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေ ဖြစ်ရမှာ ပါလေ”

အဲဒီ ကိုယ်လုံးတီးကလေးလေးဟာ ဘယ်လိုများ နေလေ့မလဲ။

သူမသည် တော်မိကလေးကို ကြည့်ရအောင် လူဆိုင်းပါမာတို့ဘက်က လှည့်၍သွားမည်။ ယခုနေ့ဆိုလျှင် တော်မိကလေးသည် ရေချိုးလျက် ရှိချေမည်။ သည်တော့ ကလေး တစ်ယောက်၏ ဖွံ့ဖြိုးသော ကိုယ်ကလေး သည် ဘယ်လို ရပ်တည်နေနိုင်သည်ကို မြင်ရမည်။ ပြီးလျှင် ဒူးခေါင်း ကလေးများ ဘယ်လို... ။

သူမသည် လူဆိုင်းနေသော အိမ်ပုကလေးဆီသို့ မြန်ဆန်စွာ လျှောက်သွား၏။ သူမနှင့် လူဆိုင်းတို့မှာ အထက်တန်း ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်လေသည်။ စုနေက ကောလိပ်သို့ ဆက်ခဲ့၏။ လူဆိုင်း ကမူ ဟဲပါမာ အမည်ရှိ သူတို့ အထက်တန်း ကျောင်းသားနှင့် လက်ထပ် လိုက်ကြပြီး၊ တစ်နှစ်ကြာသော် တော်မိကို မွေးသည်။ ဟဲသည် ဘေကာ ဖိနပ်ကုမ္ပဏီ၌ အလုပ် လုပ်သည်။ ထိုဆိုင်သို့ သူမ သွားတိုင်း ဟဲသည် အလွန်သဘောကောင်းလေ့ ရှိသည်။ “ခင်ဗျား ဖိနပ် ရောင်းရတာ ကောင်း တယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားက ဖိနပ်ပုံကြီးကြီး စီးပေမဲ့ ခြေထောက်က ပုံကျတာကိုး၊ တခြား မိန်းမတွေ ခြေထောက်ဟာ တစ်မျိုးပဲ” သူသည် စုနေ၏ သန်မာပုံ ကျသော ခြေဖမိုးများကို လက်ထဲ၌ထည့်ကာ ချီးမွမ်းလိုဟန်ဖြင့် “ခင်ဗျား ခြေစုံတွေက တယ်ခုံညားတာပဲ” ဟု ရွတ်တတ်သည်။

“လူဆိုင်းရေ...” ဟု စုနေသည် ဗိုလ်တဲကလေး၏ ပွင့်နေသော တံခါးဝကို ရောက်သော် အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ မနက်စာ စားပြီး ပန်းကန်များ မသိမ်းရသေးဘဲ ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။

“ပူး...” ဟု လူဆိုင်း၏ အသံက ထူးသည်။ “ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဟေ့”

ရေချိုးခန်း ထဲသို့ ဝင်သွားရ၏။ လူဆိုင်းကို ရွှေရောင်ဆံပင် ကျောပေါ် ဖားလျားဝေလျက် တစ်ကိုယ်လုံး မသေမသပ်နှင့် စိုစွတ် ချော ထွက်သော တော်မိနှင့် လုံးထွေးနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“သူက ရေချိုးကန်ထဲ ဝင်ရမှတဲ့အေ၊ ကတ်သတ်နေတယ်၊ အား ကောင်းလိုက်တာလည်း လွန်ရော၊ သူ့ကိုယ်ကလေးကို ကွေးအောင် မလုပ် နိုင်ဘူး” ဟု လူဆိုင်းက ငိုတော့မလို ညည်းသည်။

တော်မိလည်း ဣန္ဒြေတစ်ခွဲနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ နေရာက လွတ်သွား ကာ ရေချိုးကန်နှုတ်ခမ်းသို့ တက်ပြန်လေ၏။ စုနေလည်း ရယ်မောကာ

ကလေးကို ချီပြီး ခေါင်းအပေါ်သို့ မြှောက်လေ၏။ တော်မီကလေးက မိုးပျံနေသော နတ်သူငယ် ကလေးပမာ သူမကို ဣန္ဒြေနှင့် ငုံ့ကြည့်ပြီးမှ ပြုံးလေ၏။ သူကလေးကို ကြည့်ရင်း စုဇန်သည် အမျိုးမျိုး ဉာဏ်ပွင့် လာလေသည်။ ကလေး၏ ခေါင်း၊ မျက်လုံး၊ ရွှေဝါ ရောင်ဆံပင်ဝင်းဝင်း၊ သူ၏ ပူနွေးသန်မာသော ကိုယ်လုံး၊ လုံးလုံးပူပူ ပခုံးကလေး များ၊ ကြယ်ပမာ ပြန့်ကားနေသော လက်ဖဝါးကလေးနှင့် ဆန့်တန်းထားသော လက်မောင်း တန့်တန့်၊ ကျောက်ကန်ထားသော ခြေထောက်ကလေး စသည်တို့သည် သူမ၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ အမှတ်တရ ဝင်လာလေသည်။ စုဇန်သည် ကောင် ကလေးကို နှိမ့်ကာ အောက်သို့ချပေးသည်။ ကောင်ကလေးမှာ ရေချိုးကန်ကို မေ့သွားပြီဖြစ်လေ၏။ သိုးကလေးလို ရပ်ကာ စုဇန်က ရေသုတ်ပေးနေ၊ အဝတ်အစား ဝတ်ပေးနေသည်ကို ပြူးတူးပြဲတဲ ကြည့်ကာနေလေ၏။

“အို... လှလိုက်တဲ့ တော်မီ” ဟု စုဇန်က ရယ်ကာ ပြောမိလေသည်။ “လူဆိုင်းရေ၊ ညည်း တော်မီနဲ့ တစ်နေ့လုံး ကစားနေတာချည်းပဲလား၊ ဒီပြင်ဘာများ လုပ်သေးသလဲ၊ ဒီလိုကလေးမျိုးများတော့ တစ်ဒါဇင်လောက် လိုချင်ပါရဲ့”

လူဆိုင်းက ညည်းသည်မှာ “သူတို့ကို ခုလို တစ်ခါတလေကလေး တွေ့ရတာတော့ ကောင်းတာပေါ့အေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ အမြဲနေရရင် အလုပ်ပို တစ်ခုပဲဆိုတာ ညည်းသိလိမ့်မယ်၊ သူတို့က ညည်းကို ဂရုစိုက်လောက်တယ် ထင်တာ မဟုတ်ဘူး”

တော်မီ၏ ပြာလဲ့ကျယ်ဝန်းသော မျက်လုံးကြီးများကို ငေးရင်း လူဆိုင်း၏ စိတ်မရှည်သံကို နားထောင်နေရသော်လည်း စုဇန်သည် အယုံအကြည် မရှိချေ။ မိမိသာဆိုလျှင် ကျနစွာ စိမ့်နိုင်မည် ဖြစ်လေ၏။ သူမသည် သူမ၏ကလေးများ အတွက် ဘာဒုက္ခမျှ တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

“အခု သူ့ကို ကျွေးရမွေးရဦးမယ်။ ပြီးတော့ ဘုရား သိကြား မလို့ အိပ်လိမ့်မယ် ထင်ပေမဲ့ အိပ်ချင်မှ အိပ်ဦးမယ်”

စုဇန်က “တော်မီကလေးကို တွေ့ချင်လို့ ကိုယ်ဝင်လာတာ” ဟု ပြော ပြ၏။

လူဆိုင်းက “ဖဲလေးချပ်ကလပ်ကို ညနေကျရင် လာဦးမလား၊ ဒီနေ့ ထရိုင်နာရဲ့ အိမ်မှာတဲ့” ဟု ပြောပြရာ စုဇန်က ခေါင်းသွက်သွက် ခါလေ

သည်။

“ကိုယ် အလုပ်များနေတယ်၊ မှာကံနဲ့ လက်ထပ်မလို့အေ့”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုက စတာလဲ အေ့”

“မနေ့ညက စတာပေါ့”

လူဆိုင်းက အလည်လုပ်ကာ “အခု လပြည့်နေပြီကိုး၊ ဘုရားစူးပါစေ၊ ကိုယ်လေ လမင်းဟာ ဘယ်လောက် တတ်နိုင်တယ်ဆိုတာကတော့ တကယ် သိပါတယ်၊ ကိုယ့်တုန်းကလည်း လသာနေတဲ့ ညမှာပေါ့၊ သူ့ကို လက်ခံ လိုက်တာ၊ စင်စစ်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နာရီအတွင်းက အဲဒီလို လုပ်လိုက်မယ်လို့ အကြံမရှိရိုး အမှန်ပါ။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တာပဲလေ၊ နောင်ကျတော့ အမိခံလိုက် ရတာပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

စုဇန်က ရယ်မောကာ “ကိုယ်က အမိခံရတယ် မထင်ပါဘူးအေ၊ ငါ ကိုယ်တိုင်က လက်ထပ်ချင်တာ”

လူဆိုင်းက ဆံပင်များကို လိမ်ရင်း “နောက်တော့မှသိမယ်လေ” ဟု ဆို၏။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဝွတ်ဘိုင် လူဆိုင်း” စုဇန်ကား သေးငယ်သော ဧည့်ခန်းကလေးကို ဖြတ်လျက် ရှိလေသည်။

ထမင်းစားခန်းကလေးကို ဖြတ်သော် စုဇန်သည် ခဏမျှ တန့်ပြီး စားပွဲကို ကြည့်သည်။ စနစ်တကျ ရှိစေလိုခြင်း၊ လှလှပပ ဖြစ်စေလိုခြင်း တို့သည် ဝေဒနာထ၍ လာကြပြန်၏။ သူမသည် လူဆိုင်းကို ခဏမျှ ဝိုင်းကူ လိုက်ဦးမှ ဖြစ်မည်။ အကြောင်းမှာ ညစ်ပေသော ပန်းကန်များသည် ကြည့်ရ ဆိုးလှသည်တကား။

သူမသည် ပန်းကန်များကို သိမ်း၍ မီးဖိုခန်းသို့ ခြေဖျားထောက်ပြီး ဝင်လေ၏။ ရေကိုဖွင့်ချကာ ပန်းကန်များ ဆေးကြောပြီး စိထားလိုက်သည်။ ပန်းကန်များမှာ အရေအတွက်နည်းလှသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ကို မသိမ်းဆည်း နိုင်သည်မှာ ညံ့၍ပင် ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားခန်းတံခါးမှ ခြေဖျားထောက်ပြီး ဝင်ခဲ့ပြန်ကာ စားပွဲကို သုတ်ပြီး စက္ကူပန်းအတုများ စိုက်ထားသော ပန်းအိုး ကလေးကို တင်လေ၏။ ပန်းအတုတွေ စိုက်သတဲ့ရှင်။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက် လေ လူဆိုင်းရေ။ ဘာပန်းမှ မရှိဘူးဆိုသည့်တိုင်အောင် အိမ်ရှေ့လမ်း ကလေးကို အဆုံးလျှောက်လိုက်လျှင် တောစပ်သို့ရောက်လာ တောပန်းများ

တော့ ရနိုင်၏။

စုဇန်သည် ခြေဖျားထောက်၍ လမ်းသို့ ထွက်ခဲ့ကာ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှား ပြီး အိမ်ပြန်လေ၏။ သူမတွင် အပြုံးကလေးနှင့် တော်မီ၏ ပုံအဆင်သည် လက်ထဲတွင် ပူနွေးဆဲပင် ရှိလေ၏။ သည်မနက်ပင် အပေါ်ထပ်ကို အလျင် ပြေးပြီး ပုံကြမ်းသွင်းမည် ဖြစ်လေ၏။ နေ့ခင်းမှာမူ ချုပ်ရလုပ်ရမည်။

အမေကမူ ထမင်းစားခန်းကို ဖုန်ခါနေဆဲပင်။

“ပြန်လာပြီလားဟေ့” ဟု အမေက အော်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟောဒီမှာ ပိုးကြိုး အမေ”

မာ့က်၏ ရွံ့ဦးခေါင်းနံဘေး အခန်းထဲတွင် စုဇန်သည် သူမ လိုချင် သည့် ဟန်အတိုင်းကလေး ၀၀တုတ်တုတ်ကလေးပုံကို အကြမ်းမျှ ပုံသွင်း လေသည်။ ဆံခွေအလိပ်ကလေးတွေ၊ ပါးချိုင့်ကလေးတွေ၊ ကြယ်လိုကား သည့် လက်ကလေးတွေကို လုပ်ရမှာ အင်မတန် ပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲဟု တွေးမိလေသည်။

ပြီးတော့ မာ့က်၏ ဦးခေါင်းလည်း ရှိသေးသည်။ ဪ... အရုပ် ကလေးရဲ့ မျက်နှာကို မာ့က်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် လုပ်ရင် မကောင်းလား။ မာ့က် ၏ သားကလေးသည် ကြွေရုပ်ကလေးအဖြစ်ဖြင့် ရေကန်ထဲ ငုံ့ကြည့် နေလိမ့် မည်။ သူမ၏ ဥယျာဉ်ကျမှ သူမ၏သားကလေး ငုံ့ကြည့်ဖို့ရာ ရေကန် ကလေး တစ်ကန် တူးရပေဦးမည်။ သူမသည် တီးတိုး ဆိုပြန်လေသည်။ “အို... အဲဒါဟာလေ၊ ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေ ဖြစ်ရမှာပါလေ၊ ငါ့ရဲ့ ဂုဏ် ကျက်သရေ ဖြစ်ရမှာပါလေ” သူမ လက်ထပ်ရတော့မည်လေ။

သူတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြလေသည်။ သူမနှင့် မာ့က်တို့ကြားမှ နံရံ တံတိုင်းတို့သည် ဂီတလို ချိုသာသော စကားများဖြင့် လည်းကောင်း၊ သူမ၏ တုန်ယင်လျက်က ခိုင်မြဲသော သဘောတူချက်၊ ဖြူရော်သော မာ့က် မျက်နှာ ၏ တင်းမာသော သဘောတူချက်များဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဝေးသို့ လိမ့် သွားကြလေပြီ။

သူမသည် လက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ သူ့လက်စွပ်ကို ယူလေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးကြားက သွေးသော လေသည် ဂီတသံပေါက်လာ၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လှည့်၍ လျှောက်ခဲ့ကာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ အဆောက်အအုံ တစ်ခုသို့ ရောက်ပြီး လက်ထပ်ကြလေသည်။

လာကြသည့် ပရိသတ်များ သက်ပြင်းချကာ ပြုံးပြကာနှင့် ပြန်ဖို့ ပြင်သော အချိန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တံခါး၏ အပြင်၌ စုနေသည် “မင်း... မူးလဲ သွားမလားလို့ ကိုယ် စိုးရိမ်နေသေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ နေပါဦး၊ လက်ထပ်ပွဲတွင် ပျော်ရွှင်နေကာ သူတို့၏ စိတ်ကို လူတို့သည် သူတို့၏ သက်ပြင်းများနှင့် ဘာကြောင့် ရှုပ်ရပါသလဲ။

“ကိုယ်တော့ မှိုင်းမိနေသလိုပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တခြားလူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသလိုပဲ”

သူတို့မှာ သူတို့ နှစ်ဦးကြားမှ နံရံတံတိုင်းများ ကာလျက်ရှိသည်ကို အကျင့်ပါနေလေရာ၊ ထိုနံရံတံတိုင်းများသည် နံနက်ခင်း၏ နှင်းဖြူပမာ အဝေးသို့ လိမ့်၍ သွားပြီး သူတို့ နှစ်ဦးအား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရှင်းလင်းကြည်စင် မြင်သာအောင် ချန်ရစ်ခဲ့သည့်အခါ၊ သူတို့သည် သူတို့ကိုယ်ပိုင် ရှက်ကြောက်ခြင်း နံရံတံတိုင်းကို တည်ဆောက် လိုက်မိကြ လေတော့သည်။

နံရံတံတိုင်းများကို စကားလုံးများ၊ အော်ဟစ်သံများ၊ ရယ်သံများ၊ ပြက်လုံးများ၊ ဆုတောင်း စကားများက ဆွဲယူသွားသည့်အခါ သူတို့သည် အစစ်အမှန် မဟုတ်နိုင်သော အိပ်မက်တွင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ဖြစ်နေပေ၏။ ပရိသတ်များ၏ “မင်းတို့ ပျော်ရွှင်သူခ ရပါစေ” ဟု ဆုတောင်းကြ၏။ ပရိသတ်များ အသံမှာ ကြည်ရွှင်သော်လည်း မျက်လုံးများမှာ သံသယ ဖြစ်ဟန် ရှိသည်။ စုနေကမူ “ကျွန်မတို့ ပျော်ရွှင်သူခ ရမှာ သေချာပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောခဲ့လေသည်။

သူမ၏ လက်သည် မှာက်၏ လက်မောင်းကြားထဲ ရောက်နေ၏။ သို့သော် လက်သည်လည်း သူမ၏ လက်မဟုတ်။ လက်မောင်းသည်လည်း မှာက်၏ လက်မောင်း မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လှပစွာ ဝတ်ဆင် ထားသော အရုပ်ကလေး နှစ်ရုပ်ဖြစ်ကာ လူပရိသတ်များက ရှေ့က ဖြတ်သွားစဉ် မတ်တတ်ရပ်လျက် ပြုံးနေခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။ သူမနှင့် မှာက်တို့သည် နှစ်ယောက်ထီးတည်း မကျန်ရစ်မချင်း သည်ကိစ္စသည် မပြီးဆုံးမချင်း သူတို့အခြေအနေသည် အစစ်အမှန် မဟုတ်သေးချေ။

အမေက “လာကြ ကိတ်မုန့် ခွဲရအောင်” ဟု တိုးတိုးပြောသည်။ သူမက မှာက်၏ လက်မောင်းကို ဖျစ်လိုက်လေသည်။

“ကိုယ်တို့ ကိတ်မုန့် ခွဲရအောင်”

သူမက တိုးတိုး ပြန်ပြောပြီး လှည့်၍ ထမင်းစားခန်းသို့ လျှောက်ခဲ့ကာ မှာက်က သူမဘေးတွင် ရပ်နေလေသည်။ စားပွဲပေါ်မှာကား အဖြူရောင် ကိတ်မုန့်ဝိုင်းကြီး ရှိသည်။ သူမ၏ အမေက ဝိုင်းပြီး ပျာယာခတ်ပေးခြင်း၊ မုန့်ဖုတ်ခွက်ကို ဆီသုတ်ပေးခြင်း၊ မီးဖိုကို ဂရုစိုက်ပေးခြင်းဖြင့် ကူညီ၍ စုဇန်ကိုယ်တိုင် ဖုတ်ခဲ့သော ကိတ်မုန့်ပေတည်း။

“ညည်း လက်ထပ်ပွဲ ကိတ်မုန့်ကို ညည်းကိုယ်တိုင် မလုပ်ကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့” ဟု အမေက ပြောခဲ့ပေ၏။

“ကျွန်မ လုပ်ချင်တယ်”

ယခုမူ သူမသည် ငွေစားဖြင့် ညိုအိသော ကိတ်မုန့်သားကို ခွဲလျက် ရှိလေပြီ။ လူပရိသတ်မှာ အခန်းငယ်ကလေး အတွင်းဝယ် ကျပ်ညပ်လျက် ရှိသည်။ “ဟာ... ပထမတန်းပါပဲလား၊ စုဇန်” ဟု ကျိတ်၍ အော်လိုက်သော လူဆိုင်း၏ အသံကို ကြား၍ သူမ ပြုံးလာသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်သည် မီးဖိုခန်း၌ ပန်းကန်လုံးကြီးထဲသို့ သကြား ထောပတ်နှင့် ကြည်လင် ဝါလဲသော ကြက်ဥနှစ်များ ထည့်စဉ်ကလောက် လေးနက်ခြင်း မရှိချေ။

ထိုစဉ်ကဆိုလျှင် စုဇန်သည် မွေရ၊ ဆန်ခါချရ၊ ကြက်ဥအကာများကို အမြှုပ်ထအောင် ရိုက်ရ။ ထို့ပြင် ညိုမှောင်သော သစ်သီးများ၊ ထိုအရာအားလုံးတို့သည် အနုစိတ်၍ လုပ်ရသော ညိုမှောင်းမွှေးကြိုင်သည့် မုန့်တုံး တစ်တုံး အတွင်းသို့ဝင်ကာ၊ ထိုမုန့်တုံးကြီးကို မုန့်ဖုတ်ခွက်ထဲမှ ထုတ်ယူရသည့် အကြောင်းများကိုသာ သတိရလျက် ရှိပေတော့သည်။

“ငါဟာငါ့ လက်ထပ်ပွဲ ကိတ်မုန့်ကို လုပ်နေတာလေ” ဟုသော အသံသည် အမြဲပင် ရှိနေပေ၏။ ယခု ကိတ်မုန့်ကိုခွဲကာ စိတ်ကာ ပြက်လုံးများနှင့် အိပ်မက်ဆန်သော စကားများကို နားထောင်ကာ နေရသည့် အခါ၌မူ ဤကိတ်မုန့်မှာ အခြား အခြားသော ကိတ်မုန့်များထက် ဘာမျှ မထူးတော့ချေ။ ကိတ်မုန့်မှာ ဖုတ်နေစဉ်ကသာ အဖိုးတန်လေတော့သည်။

လူတိုင်းပင် စားနေ သောက်နေ စကားပြောနေပေ၏။ မှာက်၏ မျက်လုံးများကို တိုးမိ၏။ “အခုလား” ဟု အဓိပ္ပာယ် ပေါက်အောင် သူ့နှုတ်ခမ်းများက လှုပ်ပြလေသည်။ သူမက ခေါင်းညိတ်ပြီး လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်များကပင် သူတို့စီစဉ်ခဲ့သည်မှာ သူတို့သည် လစ်၍

ထွက်ခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တစ်ကွဲ စီသွားကာ မှာက်ရပ်ထားခဲ့သော ဆူဆူညံညံ အသံမြည်လှေရှိသည့် သူ့ကားကလေးရှိရာ၌ ဆုံရမည် ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်ကာ ဆွယ်တာနှင့် ဂါဝန်တို့တို့ ဝတ်သည်။ မီးဖိုကိုဖြတ်၍ ပြေးဆင်းခဲ့ကာ နောက်ဖေးခြံဘက်မှ ထွက်၏။

မည်သူမျှ သူမကို မမြင်။ အင်း... တစ်ယောက်တော့ မြင်ပါ၏။ သူမ၏ အဖေသည် မီးဖိုတံခါးမှ အပြေးကလေး လာလေရာ သူ့အင်္ကျီ နောက်မြီးမှာ လွင့်ပျံ့နေလေ၏။

“စုဇန်” ဟု လှမ်းအော်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း စင်စစ် တီးတိုးသော အသံဖြင့် ခေါ်လေသည်။ သူမက ရပ်တန့်လိုက်ရာ အဖေလည်း ဟောဟဲ လိုက်ကာ မိလာ၏။

“ဖေဖေ... တစ်ခု ပြောချင်... ပြောစရာရှိ... မင်း ဖေဖေအပေါ် အရင် အတိုင်းပဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ သိပါတယ်လေ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လျက်ရှိ၏။

“အေးလေ... မှာက်ကတော့ စောင့်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သွားရမယ် ဖေဖေ”

“အေးလေ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဝှက်ဘိုင်”

သူမသည် အဖေကို နမ်းလိုက်ပြီး ဆက်ပြေးလေသည်။ တစ်ခါမျှ လှည့်ကြည့်သော် အဖေသည် ရပ်လျက်ပင်ရှိသေးသည်။ သူမက လက် ဝှေ့ယမ်းပြသော်လည်း အဖေက မလှုပ်မရှား နေလေ၏။ သူမကမူ ကြာမနေ ရဲဘဲ မှာက်ထဲသို့ အရောက်ပြေး၏။ မှာက်သည် ကားထဲသို့ ရောက်နှင့်ကာ ကားစက်မှာ နိုးလျက် ရှိနေ၏။

“ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး မဟုတ်လား” ဟု မှာက်က မေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းပဲ”

သူက ခေါင်းကိုညွှတ်ကာ သူမကို ရှုတ်ခနဲ နမ်း၏။ ကားကလေး သည် ဆောင့်၍ထွက်လေသည်။ သူမမှာ ထူးဆန်းနေသော စိတ်ဖြင့် လှုပ်ရှား ထိခိုက်မိသည်။ သူ့အနမ်းမှာ သူမအား မရင်းနှီးစေသေးပေ။ ကားလည်း အရှိန်သေသွားပြန်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်” ဟု သူက အသံပြုကာ ဂိယာသွင်းလေ၏။
သူမက လှမ်းကြည့်သည်။

သူမက ရယ်ပြီး “ဒီမှာ ဘရိတ်လေ”

သူသည် ဘရိတ်များကို မေ့လျက်ရှိလေသည်။

သူက လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးနှင့် “စုတော့ လူအ၊ တစ်ယောက်ကို
လက်ထပ်ပြီး ဖြစ်နေပြီ” ဟု ဆိုသည်။

သူမက ခေါင်းခါပြီး ပြုံး၍ “ဖေဖေလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်၊
ကိုယ်ကတော့ ရိုးနေပါပြီ။ ဖေဖေလေ... ကား မထွက်ကောင်းလားလို့
ကျိန်တတ် ဆဲတတ်သေးတယ်” ဟု ပြော၏။

“ကဲ... စုက ဘရိတ်တွေ လွှတ်ပေးစမ်း” ဟု မှာက်က ပြောသည်။

သူတို့သည် လေထန်သော နွေဦးဝယ် တဝုန်းဝုန်း လာခဲ့ကြလေ
သည်။ သူမကတော့ မှာက်၏ စကားလုံးများကို သတိရ၏။ “စုတော့
လက်ထပ်ပြီးသား၊ လက်ထပ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ၊ လူအ၊ တစ်ယောက်ကို”
သို့သော် သူ မှားနေသည်။ သူမ လက်ထပ်ပြီးသား သူမှာ သူ... သူသာ
ဖြစ်လေ၏။

“ငါ လက်ထပ်ပြီးပြီ” သူမ တွေး၏။ ရှေ့သို့လှမ်း၍ ကြည့်လေသည်။
စောင်များ၊ သစ်ပင်များ၊ ကွင်းစိမ်းများကို မဟုတ်။ တောက်ပြောင်၍ မရေရာ
သေးသော နှစ်များသို့ ဖြစ်လေ၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတော့သည်တိုင်အောင် အတွင်းမှ
ရက်ကြောက်ခြင်းဟူသော နံရံတံတိုင်းသည် ဆွဲယူသွားဖို့ရာ ကျန်သေး
သည်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူ့ဘာသာ ပြုလျှင်ပြုလိမ့်မည်။ အကြောင်းမှာ
ဖခင်ထံမှ ငှားထားသော ထိုရေကန်ကလေး နှုတ်ခမ်းရှိ အိမ်ကလေး၌ သူတို့
တစ်ပတ်မျှ နေစရာ ရှိလေသည်။

အဖေသည် သူ့အိမ်သားများအဖို့ ထိုအိမ်ကလေးကို ဆောက်ထား
သည်မှာ သူမ ကလေးအရွယ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့သည်
အိမ်ကလေးသို့ များစွာ လာလေ့ မရှိကြချေ။ သူမ၏ အမေသည် တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်ခြင်း၊ အထီးတည်းနိုင်ခြင်း၊ ပိုးကောင်များ၊ ညဇီးကွက်များနှင့်
သံချေးတက်သော မီးဖိုဟောင်းကြီး စသည်တို့ကို မုန်းသည် ဆို၏။
ထို့ကြောင့် သူတို့ မလာကြတော့ချေ။ အဖေသာ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်

တည်း လာတတ်သည်။ သို့သော် ကြာရှည် မနေချေ။

“တစ်ယောက်တည်း နေတတ်လောက်အောင် ငါ မကြီးရင့်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ” ဟု နောက်တတ်သည်။

“ဖေဖေ ကြီးလှပြီ မဟုတ်လား” ဟု သူမသည် ကလေးမျှသာဖြစ်၍ မေးဖူးလေရာ...

“သိပ် မသေချာသေးဘူး” ဟု အဖေက လေးနက်တည်ကြည်စွာ ဖြေသည်။

သို့သော် အဖေသည် အိမ်ကလေးကို လက်မလွှတ်ချေ။

“တစ်ခါတလေ သွားနေချင်နေမှာ” ဟု အဖေ ပြောတတ်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်က မှာက်နှင့် သူမသည် ဖုန်သုတ် တံမြက်စည်း လှည်းရန် လာကြပြီး အစားအစာနှင့် စာအုပ်များ ထားပစ်ခဲ့သည်။ သူမ၏ စာအုပ်များကို အိမ်ကလေးသို့ ယူသွားရန် ထုပ်ပိုးစဉ်က တွေးမိသေးသည်မှာ “ရွံ့တုံး ယူသွားရ ကောင်းမလား၊ ပန်းချီဆေးဘူး ယူရကောင်းမလား။ အိမ်ကလေးကျလို့ တစ်ခုခု လုပ်ချင်ရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ”။ သို့ရာတွင် သူမ၏ မင်္ဂလာဦး ခရီးထွက်ချိန်တွင် သည်အရာမျိုးကို ယူ၍မဖြစ်။

သည်ပစ္စည်းများကို ဘယ်အခြေအနေအထိ သူမ အလိုရှိလိမ့်ဦးမည် ကို သူမ မသိ။ နည်းနည်းမှ မလိုတော့ဘဲလည်း နေချင်နေမည်။ ထိုပစ္စည်း များကို ထုပ်ပိုးပြန်၏။ မင်္ဂလာဦးခရီးအတွက် မဟုတ်။ သူမနှင့် မှာက်တို့ နေကြရန် ရွေးချယ်ထားသော အိမ်ကလေးသို့ ယူသွားရန် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအိမ်သို့ ယူသွားရန် ပစ္စည်းများကို သေတ္တာကြီး တစ်လုံးနှင့် ထည့်ပြီးသော် သူမ၏ အခန်းမြှောင်ကလေးမှာ ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် ခြောက်ကပ်နေ သယောင် ရှိတော့လေ၏။ မြားနတ်မောင်ရုပ်ကလေးမှာ ယခုအခါ ပြီးစီး သွားကာ မစွပ် ဖောင်တိန်၏ ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ဂမုန်းဖူးများ အကြားတွင် ခူးထောက်လျက် ရှိနေပေပြီ။ မှာက်၏ ရွံ့ဦးခေါင်းကိုမူ သူမကိုယ်တိုင် လမ်းမတစ်လျှောက် သယ်ယူကာ အိမ်သစ်မှ အိမ်ဝဲလင်းခန်း၌ ထားလေ သည်။ ဦးခေါင်းမှာ မပြီးသေးချေ။ ရုပ်တုတွင် တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်း နေသည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ ကျနပြီးစီးပါ၏။ မျက်လုံးများမှာ မျက်ခုံးအောက်တွင် မှားယွင်းလျက် ရှိပေ၏။ သူမ ဘယ်လိုလုပ်သော်လည်း မျက်လုံးများသည် ဟာလာဟင်းလင်း အဓိပ္ပာယ်ကင်းသလို ရှိနေသည်။

“ဒါ... မမှန်ဘူး၊ ဒီအရပ် စကားမပြောဘူး” ဟု သူ့ကို ပြောပြဖူး၏။ ကုန်ဆုံးသွားသော ယနေ့အတွက် သူတို့ စီစဉ်ခဲ့စဉ်က သူတို့သည် ထိုအိမ်ကလေးပေါ်၌ ရှိခဲ့ကြလေသည်။

“စကားပြောတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ” ဟု သူက မေး၏။

“ကိုယ့်ရုပ်တုကို ပီပီသသ ရရင် သူတို့စကားပြောသံကို ကြားသလိုပဲ” ဟု ပြောပြရ၏။

မာ့က်ကမူ ရုပ်တုကို စိန်းစိန်းကြည့်ရင်း “ဘုရားရေး...ကိုယ်နဲ့တော့ အတော်တူတာပဲ၊ ကိုယ်ဖြင့် စိတ်ထဲ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့”

သူတို့သည် ရွှံ့မျက်နှာကို ကြည့်နေကြရာက မာ့က်က ဖြုန်းခနဲ “ကိုယ် သေရင် ဒီရုပ်အတိုင်း နေမှာ” ဟု ပြောသည်။

သူမက ဘာမျှပြန်မဖြေ၊ ပြန်ဖြေနိုင်ဖို့လည်း မရှိ။ အကြောင်းမှာ သူ့စကား မှန်သောကြောင့်ပေတည်း။ ရွှံ့မျက်နှာမှာ သေနေသော မာ့က်၏ မျက်နှာ စင်စစ်ပင်။ သူမသည် အဝတ်စုံနှင့် ခပ်မြန်မြန် ပတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါက ပြီးမှမပြီးသေးဘဲ၊ ဒါကို အသက်သွင်းပေးရဦးမယ်”

သူတို့ ပြန်လာ၍ သူတို့၏ဘဝ အစစ်အမှန်ကို စတင်သည့်အခါကျ လျှင် ဒါကို အလျင်ဆုံး လုပ်မည်ဖြစ်လေ၏။

ယခုအိမ်ကလေးသို့ ရောက်သော် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော လူသေလို မျက်နှာဖုံးသည် သူမအား အကျိုးအကြောင်းမရှိဘဲ သေလွန်မေ့ပျောက်ထားသော မျက်နှာတစ်ခုပမာ တစ္ဆေခြောက်လျက် ရှိလေသည်။ သူနှင့် မာ့က်တို့ စကားပြောနေစဉ် အထုပ်အပိုးများ ဖြေနေစဉ် သူမသည် မာ့က်မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ထိုအကြောင်းကိုပင် တွေးလျက်ရှိလေသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ရှေ့ တစ်ယောက် ရပ်ကာ နမ်းကြလျှင်လည်း သူမသည် မာ့က်၏ မျက်နှာကို မမြင်။ သူမသည် ထုလုပ်ထားသည့် မျက်နှာဖုံးကိုသာ မြင်သည်။

“ကိုယ်တို့ဟာ အရူးတွေပဲ။ ဒီအချိန်ကလေးကို တောင့်တလိုက်ရတာ၊ ခု ရပြန်တော့လည်း တစ်ယောက်ကို စိမ်းနေသေးသလိုပဲ” ဟု သူမက ပြောပြီး ရယ်လေသည်။

သူက စုဇန်ကို အပြုံးမရှိဘဲ ငုံ့ကြည့်လေသည်။

“ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာတော့ ခုထက်ထိ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကို တခြား

လူတွေလိုပဲ ဖြစ်နေသေးတယ်” သူ့မျက်လုံးများမှာ ဟင်းလင်းနေလေ၏။ သူမသာလျှင် အစစ်အမှန်ကို ဖော်ပေးရမည်။ သူ့မျက်နှာသည် သူမ ထုလုပ် မပြီးစီးသေးသော သူ့မျက်နှာဖုံး မဖြစ်စေရ။ သူမက ပြီးစီးအောင် ထုပြီး အသက်သွင်းပေးမည့် အချိန်အထိ သနားဖွယ် ကျိုးနွံစွာ စောင့်နေရမည့် မျက်နှာဖုံး မဖြစ်စေရ။

သူမက အလုပ်သဘော သက်ဝင်ဟန်ဖြင့် “လာစမ်း၊ ကိုယ်တို့ အိတ်တွေ ဖြေပြီးရင် ညစာ စားရအောင်၊ ည လသာတော့ ရေကူးတာပေါ့နော် မှာက်” ဟု ပြောသည်။

“အေးဟေ့... လုပ်ရအောင်” ဟု မှာက်က စိတ်ထက်သန်စွာ ပြော၏။

တစ်စုံတစ်ခုကို နှစ်ယောက်အတူ လုပ်ကြရန်မှာ သူတို့အဖြစ်ကို အစစ်အမှန် ဖြစ်အောင်လုပ်ခြင်း မည်ပေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ယခုလို နာရီပိုင်းမျိုးကိုရအောင် ကြာရှည်စွာက စီစဉ်လာခဲ့ရာ၊ ယခု ရောက် ခဲ့ပြီကို သူတို့ တွေ့ရပေမည်။ ယင်းသည်သာ အရေးကြီးသော ကိစ္စပေတည်း။ သူတို့သည် ထိုကာလမျိုးကို ကြာရှည်စွာ အိပ်မက်မက်ခဲ့ရလေရာ၊ နောက် ဆုံးတွင် အိပ်မက်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဖြစ်နေ၏။ ထိုကာလကို ရရှိ၍ ထိုကာလထဲ၌ နေလင့်ကစား သူတို့အဖို့ ထိုအချိန်သည် လာဖို့ လိုနေ သေးသည့်ပမာ ဖြစ်နေ၏။

စုနေသည် ပွင့်ရိုက်သရက်ထည် ခန်းဆီးနောက်၌ အင်္ကျီအဝတ် များကို ချိတ်၌ ချိတ်နေသည့်အခါ၊ ထင်းရှူးသား စားပွဲကို နေရာချသည့်အခါ၊ အမဲသား လျှာကို တပွက်ပွက်ပြုတ်၍ ကော်ဖီဖျော်သည့်အခါ ထိုအခါများ တွင် မှာက်သည် သူမ၏ နောက်သို့သာ တစ်တန်းတည်း လိုက်ရုံလိုက်တတ် လေ၏။ သူသည် ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာ သိပ်စဉ်းစား၍မရ။ သူမ၏ အပြုအမူ အားလုံးမှာ အလွန် မြန်ဆန်၍ သေချာမှန်ကန်သည်။ သူမသည် တစ်ချိန် တည်းတွင် အလုပ်ပေါင်းများစွာကို လုပ်နေသလို ထင်ရသည်။ သူမ၏ လျင်မြန်သော နှုန်းရှေ့တွင် မှာက်သည် အမ်း၍ နေလေသည်။

“စုဟာ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်၊ ကိုယ်... စုကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကို အသုံးမကျဘူး ထင်မိတယ်”

သူမသည် ဖခင်၏အိမ်မှ ထွက်လာသော် ခါးပတ်တွင် ထိုးခဲ့သည့် နှင်းဆီနီများကို ရေကြည်ကြည် အပြည့်နှင့် ဖန်ခွက်တွင် စိုက်နေဆဲ ဖြစ်၏။

ပန်းစိုက်ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်နေစဉ် မှာက်က “စုဟာ အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်” ဟု ဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ သူမသည် မှာက်ထံသို့ ပြေးဝင်ကာ သူမ၏ မျက်နှာကို သူ့ကိုယ်မှာ မြှုပ်ပစ်လိုက်လေ၏။

သူ့ရင်ခွင်ဝယ် မွန်းနေရင်း “အို... ဒီလို မပြောပါနဲ့၊ မပြောပါနဲ့” ဟု အော်မိ၏။

သူက အံ့အားကြီးသင့်ကာ “ဟေး... ကိုယ် တကယ်ပြောတာ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်လို့ ပြောတာ မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်ဘူး... မကြိုက်ဘူး” ဟု သူမက ဆိုထစ်စွာ ပြော၏။

မှာက်က အသက်ရှူ မှားကာ “ကိုင်း... ကိုင်း... ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော့ နားမလည်နိုင်ပါဘူး၊ တခြားလူတွေကတော့”

သူမသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့ကာ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ဟော... အမဲသား ခြစ်နေပြီ၊ အဲဒါတော့ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ စုမဟုတ်တော့ဘူး”

သူမသည် တဖျစ်ဖျစ် မြည်နေသော အမဲသားလွှာကို ပန်းကန်ပြားပေါ်တွင် တင်လေ၏။ မှာက်ကမူ သူမ ငိုနေသလား၊ ရယ်နေသလားဆိုတာ မပြောတတ်တော့ချေ။

“တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဆာခဲ့ဖူးတာထက် ဒီတစ်ခါ ပိုဆာတယ်” ဟု သူမက ပေါ့ပါးမြူးထူးစွာ ပြောလေ၏။ ဖယောင်းတိုင်၏ အလင်းရောင်ဝယ် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အစားအစာကိစ္စနှင့် အလုပ်များ များရင်းက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြေပြစ်ရင်းနှီးလာလေ၏။ သို့သော် ကျကျနနတော့ မဟုတ်သေးချေ။

“ကိုယ်လည်း စု လိုပဲပေါ့ အချစ်ရယ်” ဟု သူက ပြော၏။

သူတို့သည် အခြေအနေ အစစ်အမှန်သို့ ရောက်လုနီးနီး ဖြစ်လေ၏။ သို့သော် ကျကျနနတော့ မဟုတ်သေးချေ။ သူမသည် မှာက်၏ မျက်လုံးများကို အတွေးနှင့် ငေး၏။

ဖယောင်းတိုင်မီးက ယိမ်းနေတာကိုး၊ သူ့မျက်လုံးတွေက အရိပ်ထဲ ရောက်နေတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မျက်လုံးတွေက ဟင်းလင်းကြီး နေသလို ဖြစ်နေတာ၊ အမှန်က ဟင်းလင်း မနေပါဘူး၊ သူ့ကို ချစ်တယ်၊ သူဟာ ငါ့ရဲ့လင်” သူ့ကို ချစ်ခြင်း၏ အပြင်ဘက် မှာက်ကို လက်ထပ်ထားသော

မိန်းမအဖြစ်၏ ဟိုဘက်တို့ ဌိကား သူမ၏ အလုပ်ရှုပ်နေသော ဦးနှောက်က စကားပြောမြဲတိုင်း ပြော၏။ “ရွဲ့ရုပ်ဟာ ခုနေတော့ သူနဲ့ကို တစ်ဖုံတည်းပဲ၊ ရွဲ့ရုပ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ လုပ်ခဲ့ပြီ ထင်တာပဲ၊ အဲဒီအရုပ်ဟာ ဘယ် တော့မှတော့ အသက်ရှင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ အသက်ရှင်အောင် လုပ်ဖို့ကို လည်း ငါ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဒီလိုဆို ငါဟာ တကယ့် ရုပ်တုဆရာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဟင်”

သို့သော် သူမသည် အသက်ရှင်အောင် လုပ်နိုင်ရမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချ ၏။ သူတို့သည် ထလာကာ ကန်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်နိုင်သော အိမ်ရှေ့ဆောင် ကလေး၌ ထိုင်ကြသည်။ မှာက်က ဆေးတံ သောက်နေ၏။ သူတို့သည် အလွန်နီးကပ်စွာ ထိုင်ကြကာ တိတ်ဆိတ်နေကြလေ၏။ တစ်ယောက်အနီး မှာ တစ်ယောက် ရှိနေသည်ကိုလည်း သဘောပေါက်ကာရှိကြသည်။

“ဒါဟာ အစပါပဲ” ဟု သူမက တိုးတိုးကလေး ပြောလေ၏။

“ကိုယ်တို့ဘဝရဲ့ အစပါပဲ” ဟု မှာက်က ဖြေလေ၏။

လရောင်နှင့် တိတ်ဆိတ်ခြင်း အလယ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်း အမြင်ကြည်လင်လာကြ၏။ နီးစပ်လာကြ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာ မျက်လုံးနှင့် အသားတို့မှာ ငါစွဲသည် ပျောက်၍သွားကာ ပို၍ နီးကပ်သော အရိပ်အရောင်များ သမ်းလာလေ၏။ သူ၏ အသက်ရှူ မှန်သော၊ ပူနွေးသော၊ စောင့်စားနေသော၊ ရှက်ကြောက်တတ်သော ရုပ်အစုအဝေးကို သူမ သတိ ပြုမိလေ၏။

“ရေကန်ကို သွားစို့” ဟု မှာက်က ဖြုန်းခနဲ ပြောသည်။ လရောင်တွင် သူတို့သည် အဝတ်အထည်များ ချွတ်ကြလေသည်။ သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ် များမှာ ကျောက်စရစ်လို ဖွေးလျက် ရှိကြလေ၏။ မှာက်မှာ ကျောက်စရစ် ရုပ်တုနှင့် ပမာတူလေ၏။ ထိလိုက်လျှင် ကျောက်လိုပင် အေးနေလိမ့်မည်။ သူမသည် မိမိကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်သော် သူမသည်လည်း ကျောက်နှင့် တူသည် ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သို့သော် သူမသည် အေးမနေချေ။ မှာက်က မလှုပ် မယှက်နှင့် သူမကို ငေးကြည့် နေလေရာ မှာက်သည် ရှက်ကြောက်ခြင်းဖြင့် အေးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“လာလေ ရေကန်ကို ပြေးရအောင်” ဟု သူမက ခေါ်ရ၏။

အကြောင်းမှာ သူမသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပျောင်းညွတ် ဖြူဖွေး

သော ကိုယ်ခန္ဓာများထဲမှ အသက် ရှိနေခြင်းနှင့် လှုပ်ရှားခြင်းကို လိုချင်သည်။ သူတို့သည် လက်ချင်းတွဲကာ ရေကန်သို့ ပြေးကြ၏။ ရေထဲ ပြိုင်တူခုန်ကာ ရေကူးကြလေသည်။ ထို့နောက် ကုန်းပေါ်တက်ခဲ့ကာ ကမ်းနဖူးသို့ ပြေးခဲ့ကြ ပြန်သည်။ မှာက်သည် တုန်နေလေ၏။

“သိပ်ချမ်းတာပဲ၊ မီးဖိုရအောင်” ဟု သူက ပြောလေ၏။

သူတို့သည် အိမ်ကလေးသို့ ပြန်ပြေးခဲ့ကာ ညဉ့်နှင့် သစ်တော၏ အမှောင်ကို တံခါးပိတ်၍ ကာဆီးလိုက်ကြ၏။ မှာက်က မီးဖိုတွင် ထင်းများ ကို ပုံကာ စုဇန်က ထင်းစအသွေ့များနှင့် မီးမွှေး၏။ မီးတောက်လာလေ၏။ မီးဖိုရှေ့ဝယ် သူတို့ ခဏထိုင်ကြသေး၏။

ထို့နောက် စုဇန်သည် သူမအား ဆွဲယူခြင်း ခံလိုက်ရကာ သူမ၏ ခေါင်းသည် မော့သွားရပြီး သူ့အနမ်းနှင့် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူ၏ အနမ်းက ငြိမ်သက်သွားသောအချိန်ကလေး တစ်ချိန်ကို မပြုလုပ်မီကလေး တွင် သူမ၏ ဦးနှောက်သည် ဘေးခဏဖယ်ကာ သူ့ဘာသာသူ လျင်မြန်စွာ ပြောသေး၏။

“ဟော... အဲဒီအကြည့်မျိုးပေါ့၊ ဟိုမျက်နှာဖုံးမှာ လိုနေတာ၊ မှာက် အသက်ရှင်လာပြီလေ”

သူမသည် အလုပ်ခန်းအဖြစ် ထားမည်ဟု စိတ်ကူးသော ဝဲလင်း ဆောင် အတွင်း၌ မပြီးစီးသေးသည့် ဦးခေါင်းသည် သည်အတိုင်း ရှိသေး ၏။ သို့သော် ယခုအထိ သူမ တစ်ယောက်တည်းအတွက် အခန်းတစ်ခုကို မလိုချင်သေးဘဲ ရှိလေ၏။ ဤဟာမှာ သူမ ကလေးဘဝက ပြေးလွှား ကစား ခဲ့သော လမ်း၏အဆုံးရှိ သူမ၏အိမ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုအိမ်ရှေ့ပြတင်းမှ ကြည့်လိုက်လျှင် သူမ၏ဘဝနှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ခဲ့သော အရာများကို မြင်ရ၏။ အဖြူရောင်အိမ်တန်းများ၊ တစ်ဖက် စွန်းရှိ ကွင်းမှ မြက်စိမ်းခင်း၊ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကြားမှ ထွက်ပေါ်နေသော တက္ကသိုလ်ပင်မ အဆောက်အအုံ၏ အမိုးခုံးကြီး၊ ထိုတက္ကသိုလ်တွင် သူမနှင့် မှာက်တို့ လေးနှစ်မျှ နေခဲ့သည်။ ထိုတက္ကသိုလ်တွင် သူမ၏ဖခင် စာသင် လျက် ရှိသည်။ ထိုတက္ကသိုလ်ကို သူမသည် ခင်လည်းခင်ကာ မုန်းလည်း မုန်း၏။ ထိုတက္ကသိုလ်သည် သေးငယ်၍ နယ်မှ တက္ကသိုလ်လေးမျှသာ ဖြစ်သည်ကို သူမသိပေ၏။

တက္ကသိုလ်ကို ကြိုးကိုင်နေသူများမှာ ငွေထောက်နိုင်သော စီးပွားလမ်း ဖြောင့်သည့် ယာရှင် နှစ်ဦး၊ ရှေ့နေတစ်ဦးနှင့် မြို့မဘဏ်တိုက်မှ ဥက္ကဋ္ဌတို့ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအထဲကပင် သူမ ခင်မင်မိသေးသည်မှာ မွဲတေသလောက် ရန်လည်းလိုကာ စိတ်ပြင်းပြ၍ ရွံ့ကြောက်စရာ ကောင်းသော တက္ကသိုလ် အဖွဲ့ကို ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအဖွဲ့မှ လူတိုင်းကို စုနေသည် မိမိကို စာသင်သော ဒေါသကြီးသည့် တစ်ယူသန်သမားများ အဖြစ်လည်း သိသည်။ တက္ကသိုလ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေး တစ်ခုအပြီးတွင် ဖခင်ပြောဖူးသလို “ဆန်ဖို့ ဆိုတဲ့အကောင်ဟာ အရူးပဲ၊ နက္ခတ်တာရာတွေ အကြောင်း သူ ဘယ်လောက် နားလည်လဲ၊ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူက ကြယ်တွေက လွဲလို့ ဘာကိုမှ မြင်တတ်တဲ့ လူမှ မဟုတ်ဘဲ” ဤသို့ ပုဂ္ဂိုလ်အနေနှင့်လည်း သိသည်။

သနားစရာကောင်းသည့် ဆန်ဖို့လေး။ အမှန်ပင် သူသည် ကြယ်တွေ ကြား၌သာ နေထိုင်ပေ၏။ သို့သော် သူတို့အားလုံးပင် သူတို့၏ အိမ်ငယ် ကလေးများတွင် နေကြသည်မဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာရာ၌ နေကြသည် မဟုတ်ပါလား...။ သူတို့၏ အိမ်ငယ်များတွင် အားနည်းဖျော့တော့သော မယားသည်တို့သည် အစေခံ မထားနိုင်ဘဲ ကလေးမွေးလိုက်၊ အိမ်မှုကိစ္စကို လုပ်လိုက်နှင့် တတ်သိ မွန်ရည်ဖို့ရာ ကြိုးစားလေ့ရှိသည်။ ထိုမိန်းမတို့ကို သူတို့ ကောင်းစွာ သိလေရာ အိမ်ရှေ့ပြတင်းမှ ကြည့်လိုက်လျှင် သူတို့ အကြောင်းကို တွေးလျှင်တော့ ရင်အောင့်သည်။ သူတို့သည် သူတို့နည်းနှင့် သူတို့သာယာသည်ဟုထင်သော ဘဝကိုရနိုင်ရန် အင်မတန်မှ အပင်တပန်း ကြိုးစားလျက်ရှိကြ၏။

သူတို့၏အိမ်များကား သေးငယ်လှသည်။ အိမ်နီးချင်းကပ်လှသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ ကလေးများ အော်ဟစ်ဆူပူသံများကို လည်းကောင်း၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် ရယ်သံ သို့မဟုတ် ဒေါသထွက်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ငိုယိုခြင်း များကို လည်းကောင်း၊ အမြဲတမ်း ချုပ်တည်း ဆို့ပိတ်ပစ်ရတတ်လေသည်။ သူတို့သည် သီးသန့်နေလိုပါက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနေဖို့ တစ်လမ်းသာ ရှိပေ၏။ သူတို့သည် အသိပညာ ခေါင်းပါးသူများ မဟုတ်သည့်ပြင် အထက် တန်း ကျခြင်းကိုလည်း လိုအပ်သည်ဟု ထင်ကြလေရာ သူတို့သည် သီးသန့် နေထိုင်လိုကြပေတော့သည်။

သူတို့သည် ဆင်းရဲခြင်းကို ပြက်လုံးထုတ်နိုင်၍ ပြက်လုံးလည်း ထုတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့မှာမူ မစ္စစ်ဆန်ဖို့ကလေးသည် လက်သီး တဆုပ်ဆုပ်နှင့် ရှိခဲ့ရလေသည်။ အကြီးတန်းဆရာများကို ဧည့်ခံသောတစ်နေ့ ဖြစ်၏။ သူမသည် နှစ်စဉ်ဝတ်မြဲဖြစ်သော တွဲရရွဲဆွဲသည့် ဇာအင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်ထားလေသည်။ သူမသည် ခပ်ရွံ့ရွံ့နှင့် စုဇန်ကို မော့ကြည့်ကာ “စုဇန် စုဇန်၊ ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ” ဟု မေးသည်။

“အစုံပါပဲ” ဟု စုဇန်က ပေါ့ပါးစွာ ဖြေလေရာ မစ္စစ်ဆန်ဖို့သည် ရေဝဲစားလျက် စင်ကြယ်သော လက်သည်းပဲများရှိသည့် လက်ချောင်းများကို ဆုပ်ကာဆုပ်ကာနှင့် ရှိလေတော့သည်။ ထိုနေ့မှာ တနင်္လာနေ့ဖြစ်၍ နံနက် ကပင် မြေအောက်ခန်း၌ အဝတ်လျှော်ခဲ့ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လှန်း နေကြသော မယားသည်များကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

သူမက ပြောသည်။ “စုဇန်ရယ် ကျွန်မဖြင့် ကြောက်ပါပြီ၊ လူ့ဘဝကြီး မှာ လိုချင်စရာတွေကို လိုချင်ရမှန်း သိလျက်နဲ့ မရနိုင်တာဟာ သိပ်ဆိုးဝါး တာပါပဲလား။ တစ်ခါတလေ တွေးမိတယ်။ ဘာမှ မသိတတ်တာက ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်လို့၊ ဥပမာ ဆိုပါတော့ စာဖတ်တတ်ရက်နဲ့ စာအုပ် မဝယ်နိုင် မဖတ်နိုင်ဘူး၊ အင်မတန်ကို သိချင်း ဂီတ ဆိုချင်ပေမဲ့လည်း လိုက် စားသင်ကြားဖို့ရာ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုပေါ့”

စုဇန်ကမူ ဘာပြောရမှန်း မသိခဲ့ချေ။ မစ္စစ်ဆန်ဖို့က ပြုံးကာ စုဇန်၏ လက်မောင်းကို သုံးလေးချက် ပုတ်ပြီး “ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ တယ်ပြီး ဉာဏ် သွက်တာပဲ၊ ရှင်တစ်ယောက်တော့ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောရှာသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်မှာ “ကျုပ်တို့ကို မစ္စစ်ဆန်ဖို့ က သိချင်းဆိုပြပါလိမ့်မယ်ဗျို့” မစ္စစ်ဆန်ဖို့က ပြန်အော်သည်။ “ဘုရားရေး... ကျွန်မ သိချင်းဆိုတာကို ဘယ်သူက ကြားချင်မတဲ့လဲ”

စုဇန်က “ဟုတ်သားပဲ၊ မစ္စစ်ဆန်ဖို့ကလည်း ဆိုပါ၊ ကျွန်မ နား ထောင်ချင်လို့ပါ၊ လုပ်ပါရှင့်” ဟု ပြောသည်။

“တကယ်လားကွယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဆိုမယ်လေ”

မစ္စစ်ဆန်ဖို့က သူမ၏ သေးငယ်သော အသံကလေးဖြင့် ရှိုက်သံ ပါပါ စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆိုလိုက်သံကို သူတို့အားလုံး ရပ်လျက် နားထောင်ကြလေ၏။ မစ္စစ်ဆန်ဖို့ဆိုသည်ကို သူမ မကြာခဏ ကြားဖူး၏။

mgye.com

ဒါနှင့်တောင် ယခု သတိရမိရုံကလေးနှင့် ဘာကြောင့် ရှိကံမိပါသလဲ၊ စုနေသည် အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကြည့်လိုက်တိုင်း ထိုနေ့က မစွမ်းဆံ့ဖို့သည် သီချင်းဆိုသည့်အခါ ဘယ်လိုရုပ်ကို ဆောင်လျက် ရှိသည် ကို သတိရမြဲပေတည်း။

အိမ်၏ အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုသော ပြတင်းပေါက်များမှာမူ လူလေလွင့် သစ်တောကို လှမ်းမြင်နိုင်၏။ ထိုသစ်တောတွင်းမှာပင် သူမနှင့် မှာက်တို့ လက်ထပ်ရန် စီမံခဲ့ကြ၏။ ထိုနေ့ကဆိုလျှင် မှာက်သည် “ကိုယ်တို့ ဘယ်သွားရမလဲ စု” ဟု မေးနေခဲ့၏။ သူမက ပြောခဲ့သည်မှာ “လူလေလွင့် သစ်တောထဲကို သိပ် သွားချင်နေတာပဲ၊ ကိုယ်တို့ သွားရအောင်ပါ”

ကလေးအဖြစ်နှင့်တော့ သစ်တောထဲတွင် မကစားခဲ့ဖူးချေ။ အကြောင်းမှာ ကစားဖော်တစ်ဆက်မှ နောက်တစ်ဆက်သို့ ပြောလာခဲ့သော ကလေးတို့၏ အယူရှိချက် တစ်ချက်ကြောင့် ဖြစ်၏။ သူတို့က ပြောသည်မှာ လမ်းထဲရှိ အိမ်တွေ၊ လူတွေ၊ ကလေးတွေ၏ မျက်စိရှေ့၊ နားရှေ့တွင်ပင် လူလေလွင့် တစ်ယောက် သူ့အထီးကျန် စတည်းချရာနေရာတွင် ကြိုးဆွဲချ၍ သေသွားကာ တစ္ဆေဖြစ်သည် ဟူ၏။ လူလေလွင့်သည် ညစာစားနေဆဲတွင် သူတို့၏ အိမ်ပြတင်းမှ မီးရောင်တို့သည် သူ့မျက်စိထဲတွင် သွား၍ မှိတ်တုတ်တုတ် တောက်ပတတ်သည်။ လူလေလွင့် စားခဲ့သည့် ညစာမှာ ပဲတောင့် တစ်အိုးဖြစ်၍ တစ်ဝက်မျှသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရာ သူသည် ဆာလောင် မွတ်သိပ်စွာ သေရသည် မဟုတ်ချေ။ သူ မီးဖိုရန် အတွက်လည်း ထင်းတစ်ပုံလည်း ရှိခဲ့သေးသည်။ အမွေအတွက် အငြင်းပွားမည့်အကြောင်း မရှိဘူးဆိုပါက သူ့ကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်နိုင်လောက်သော ငွေကြေးပင် သူ့အိတ်ထဲတွင် ကျန်ရစ်သေး၏။ စာအိတ် တစ်အိတ်ကား ကျန်ခဲ့၏။ ထိုစာအိတ် မျက်နှာပေါ်တွင် ခဲတံနှင့် ခြစ်ခဲ့သော “သင်္ဂြိုဟ်စရိတ် ဖြစ်ပါသည်၊ မသာချသည့် အခမ်းအနား လုပ်ရန်မလိုပါ” ဟူသော စာကို တွေ့ရ၏။ လူအများ မျက်စိရှေ့တွင် ယခုလို ကြိုးဆွဲချသေသွားစရာ အကြောင်းဟူ၍ သူ့မှာ မရှိချေ။ လူလေလွင့်မှာ အလွန် ထူးဆန်းသောသူ ဖြစ်လေရာ သူ သည်လို လုပ်သွားသည့်အခါ များစွာသော ကလေးအမေတို့သည် စိတ်သက်သာရာ ရကြကုန်၏။ ယင်းသို့ စိတ်သက်သာရာ ရခြင်းကိုလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ လေဟု သဘောထားကြသည်။ ကလေးအမေတို့သည် ကလေးတို့ကို အနား

ထားကာ အချင်းချင်း ပြောမိသည်။ “ဒီလိုလူစားမျိုး တစ်ယောက်တော့ စခန်းသိမ်းသွားပြီလေ၊ ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲ၊ တစ်နေ့ကျရင် သူ ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာ...” ဟု ပြောကြသည်။ ကလေးတို့သည်လည်း အမေများ၏ လေယူ လေသိမ်းကို ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းရကာ လူလေလွင့်ကို တစ္ဆေလုပ်ပစ်လိုက်ကြပြီး သူသေသွားသော သစ်တောနားသို့ မသွားဝံ့ကြတော့ချေ။

ထို နေ့လယ်တွင်မူကား သူမနှင့် မှာက်တို့သည် နှစ်ယောက်တည်း နေချင်သဖြင့် သစ်တောသို့ လာခဲ့ကြသည်။ လူလေလွင့် သစ်တောမှာ ဆိုလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေနိုင်မည်ကို စိတ်ချကြသည်။

စုဇန်က ရယ်ရင်း “ကြောက်သလား မှာက်” ဟု မေး၏။

“စုနဲ့ဆိုရင်တော့ မကြောက်ပါဘူး” ဟု သူမက ပြန်၍ ရယ်လေ၏။

ယခုအခါ သူမ၏ အိမ်ကလေးသည် တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုသစ်တော များ ဘက်သို့ လှည့်လျက်ရှိလေရာ သူမသည် ဒါကိုပင် အေးချမ်းသာယာ သည်ဟု ထင်နေသေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့လယ်များတွင် မှာက် ပြန်လာ သည်ကို စောင့်ရင်း တောစပ်သစ်ပင်များကြား၌ သူမ လျှောက်သွားနေလေ့ ရှိ၏။ လူလေလွင့် ဒဏ္ဍာရီကို သတိတစ်ဝက် ရနေသော်လည်း သူမနှင့် မှာက်တို့နှင့် သက်ဆိုင်ဖူးသဖြင့် ကြောက်ရွံ့စိတ် မရှိချေ။ သစ်တောမှာ ထူးဆန်းသော သစ်တောပင်။ အလွန်ဆိတ်ငြိမ်၍ တောတွင်းရှိ တောရိုင်းပန်း များကို မည်သူမျှ မထိမကိုင်ကြ။ သူမသည် ထိုသစ်တောတွင် မည်သူ တစ်ယောက်ကိုမျှ တွေ့ဖူးသည်ဟု မရှိချေ။

သို့ဖြစ်ပေမဲ့ သစ်တောစပ်သို့ မကြာခဏ မသွားနိုင်။ အိမ်၌ အလုပ် လုပ်စရာ များသောကြောင့်ပင်။ အိမ်အလုပ်များကို အပြီး မလုပ်ရသေးဘူး ထင်သော်လည်း၊ သူတို့ ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ သူငယ်ချင်းများ လာ လည်ကြရာ “အိမ် အလုပ်တွေကို ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်သလဲ စုရယ်” ဟု နှစ်လိုစွာ ပြောကြတော့သည်။ “ကွယ်... သူတို့ဒီမှာ နှစ်ရှည်လများ နေသား ကျနေတော့သလိုပဲ” ဟု ပြောကြသည်။ သူမနှင့် မှာက်ကမူ လက်ချင်းတွဲကာ သူတို့၏ လေးနက်၍ ရိုးရိုးစင်းစင်းမျှသာ ဖြစ်သော စိတ်ချမ်းသာ သုခဖြင့် အတိပြီးလျက်ရှိ၏။ ယင်းသို့ ချီးမွမ်းချက်ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာသုခ ဖြစ်ခြင်း၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအဖြစ် သူတို့ လက်ခံကြလေသည်။ သူတို့ သည် ဘာမျှ ထူးထူးကဲကဲ လုပ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်၊ အကြောင်းမှာ လူတိုင်းပင်

အိမ်ထောင်ပြုကြမြဲ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ထို့ပြင် သူတို့၏ အိမ်မှာ သေးငယ် လှသည်ကို သိသည်။ ဒါနှင့်တောင် တစ်ပါးသူနှင့် မတူအောင် သူတို့ အောင်မြင်ခြင်းရသည်ဟု သူတို့ ထင်မြင်၏။

ထိုပထမနေ့ည၌တွင် လူများ ပြန်ကုန်ကြသော် သူတို့သည် စိတ် တုံးတုံးချရအောင်၊ လုံးစေ့ပတ်စေ့ သိရှိရအောင် တစ်အိမ်လုံးကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုကြ၏။ နားနေစရာ အခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖို၊ ဧည့်ခန်းဆောင်၊ လှေကား၊ အိပ်ခန်း နှစ်ခန်း၊ မှက်အဖို့ စာကြည့်ခန်းကလေးနှင့် အဝါရောင် လျှာထိုးပျဉ်နှင့် ဆောက်သည့် ရေချိုးခန်းကလေး၊ မှက်က ဝဲလင်းဆောင် သို့ တက်မည် ပြုသေးသော်လည်း သူမက ဆွဲထားလိုက်၏။

“ကိုယ်တို့ မတက်ပါနဲ့စို့ကွယ်၊ အဲဒီမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ အဲဒီအပေါ်မှာ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာတောင် စိတ်ကူး မပေါက်သေးပါဘူး”

အမှန်ပင် သူမ၏ မပြီးစီးသေးသော ရွဲ့ဦးခေါင်းနှင့် တန်ဆာပလာ များကို အပေါ်သို့ သယ်ယူချထားပြီးကတည်းက တစ်ခါမျှ ထပ်မရောက် တော့ချေ။ သို့နှင့် သူတို့ပြန်လာပြီး နားနေစရာ အခန်းတွင်းရှိ မီးဖိုဝဲလင်းမှ မီးခိုး အပြင် ထုတ်မထုတ်ကို ကြည့်ကြ၏။ မှက်က မီးဖိုလေ၏။ စင်စစ် မီးဖိုစရာ မလိုချေ။ ည၌ရာသီမှာ ချိုသာလှသဖြင့် တံခါးကိုပင် ဖွင့်လျက် ထားပစ်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းမ၌ သူငယ်ချင်းတို့အိမ်မှ မီးရောင်များ အမှောင် ထုကို တိုးနေဟန်ကို တိုးလျှိုပေါက် မြင်ရလေ၏။ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက် တာ။ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ သူမသည် သူမ ဘဝ၏ နံရံများဖြစ်သော အလင်းရောင်၊ သူငယ်ချင်းများ၊ ကိုယ့်အိမ်နှင့် လင်သည် မှက်တို့ထံမှ ရွှင်လန်းပျော်မြူးခြင်းသည် ကြွရွှံ့ လာသည်ကို ခံစားမိလေ၏။ လမ်းမ ထောင့်ချိုးမှ ကွေ့လိုက်လျှင် သူမ၏ မိဘများ၊ မေရီနှင့်သူမ၏ ပျော်ရွှင်ခဲ့ သော ကလေးဘဝကို တွေ့ရမည်။ သူမသည် ကံကောင်းသူ ဖြစ်လေ၏။ အဖေဟာ ဒါနဲ့များ ဘာကြောင့် ဝှတ်ဘိုင်လို့ နှုတ်ဆက်ရတာလဲ။ မှက်နှင့် သူမ ထွက်ခွာလာခဲ့သည့်အခါ ဘာကိုမျှ သူမ အနောက်မှာ မထားပစ်ခဲ့။ အားလုံးပင် သည်မှာရှိသည်။ သူမ လိုချင်လျှင် လမ်းမကို ပြေးဆင်းကာ၊ ထောင့်ချိုးကို ကွေ့၍ အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကလေးဘဝသို့ ပြန်၍ ရောက်နိုင် သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူမသည် ဘယ်ကိုမျှ ပြန်မသွားချင်သေးပေ။ မှက်

ဘက်သို့ စိတ်ပါလက်ပါ အားပါးတရ လှည့်ကာ “ကိုယ် သိပ်ပျော်နေတော့ တာပဲ” ဟု တိုးတိုးကလေး ဆိုလိုက်၏။ မီးဖိုရှေ့ဝယ် သူတို့သည် အစာ ဝလင်စွာ ပူနွေးစွာ ထိုင်ကြ၏။ သူမ၏ လေသံကလေးဖြင့် “အို... အဲဒါဟာ လေ ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေ ဖြစ်ရမှာပါလေ” ဟု သီချင်းဆို၏။

မာ့က်က ရယ်ပြီး ပြော၏။ “အဲဒီ သီချင်းကို ပထမဆုံး စုဆိုတာ ကြားဖူးတုန်းက စုက ငါးနှစ်သမီးကလေး ရှိသေးတယ်။ အရပ်ဖို့ အကျီ ကလေး ချုပ်နေတယ်၊ လသာဆောင် လှေကားထစ် ပေါ်မှာလေ”

“ဟုတ်လား၊ သိပ်မှတ်မိတဲ့ အချစ်ပဲ”

“စု သီချင်းဆိုနေရင် ဆိုနေမှန်း မသိဘူး မဟုတ်လား ဟင်” သူမက ခေါင်းခါသည်။ “သူ့ဘာသာသူ ထွက်သွားတာပဲ”

နံနက်ခင်းတွင် သူတို့ ခွဲကြရမည်မှာ ကြီးစွာသော ဒုက္ခ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ကို မာ့က်အတွက် ဒုတိယကော်ဖီတစ်ခွက် ငဲ့ပေးသည့် အချိန်ကစ၍ သူမ ကြောက်ရွံ့လျက်နှင့် ရှိတတ်သည်။ ထိုအခါ မာ့က်သည် နာရီကို ကြည့် တတ်သည်။

“ဆယ်မိနစ်” ဟု သူက လေးလေးကြီး ပြောသည်။

သူမသည် ပြေးကာ နာရီကို တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာ လှည့်ပစ်လိုက်၏။ သူမ၏ ကုလားထိုင်ကို သူ့ကုလားထိုင်နှင့် ကပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဆိုလျှင် သူမ တွေးနေသည်မှာ “မာ့က်သာ မရှိရင် တစ်အိမ်လုံးတော့ မခံရပ် နိုင်စရာ ကောင်းအောင် ဟာနေတော့မှာပဲ”

“မောင်သာ အိမ်မှာ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်ရင်ကွယ်၊ မောင်သာ စာရေးဆရာဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းချီဆရာဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ရင်” ဟု သူမကတော့ တောင့် တောင့်ကြီး ပြောတတ်၏။

မာ့က်က ကော်ဖီပန်းကန်ကို မွှေရင်း တည်ကြည်စွာ ပြော၏။

“သာမန် လူစားမျိုးကို စု လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ၊ မောင်တော့ မသေမချင်း အလုပ်ခွင်ကို သွားနေရမယ်နဲ့ တူပါရဲ့ စုရယ်”

သူမက “လောကကြီးမှာ မောင်တစ်ယောက်သာ ရှိတယ်” ဟု လျှင် မြန်စွာ ပြောပြီး သူ့လက်သို့ နမ်းရအောင် ငဲ့လိုက်၏။ သူ့ကို စူးစိုက် လည်ပတ်သော အကြည့်ကလေးနှင့် ကြည့်၏။ “မောင့်ကို သုံးနာရီခွဲလုံးလုံး လွမ်းနေရဦးမှာ”